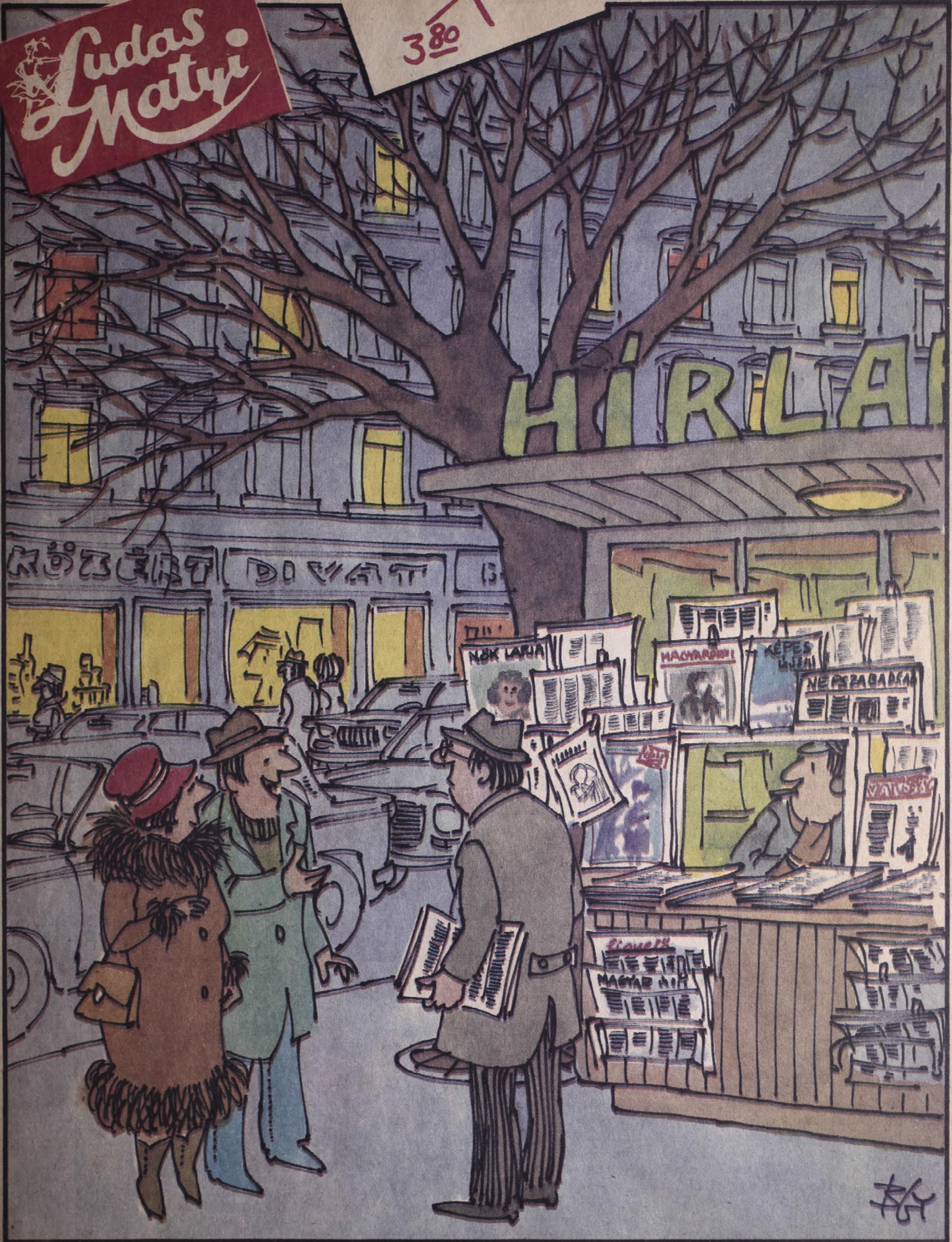
41. ÉVFOLYAM 1. SZÁM Ára: 3,– Ft 3,80 1985. JANUÁR 2.

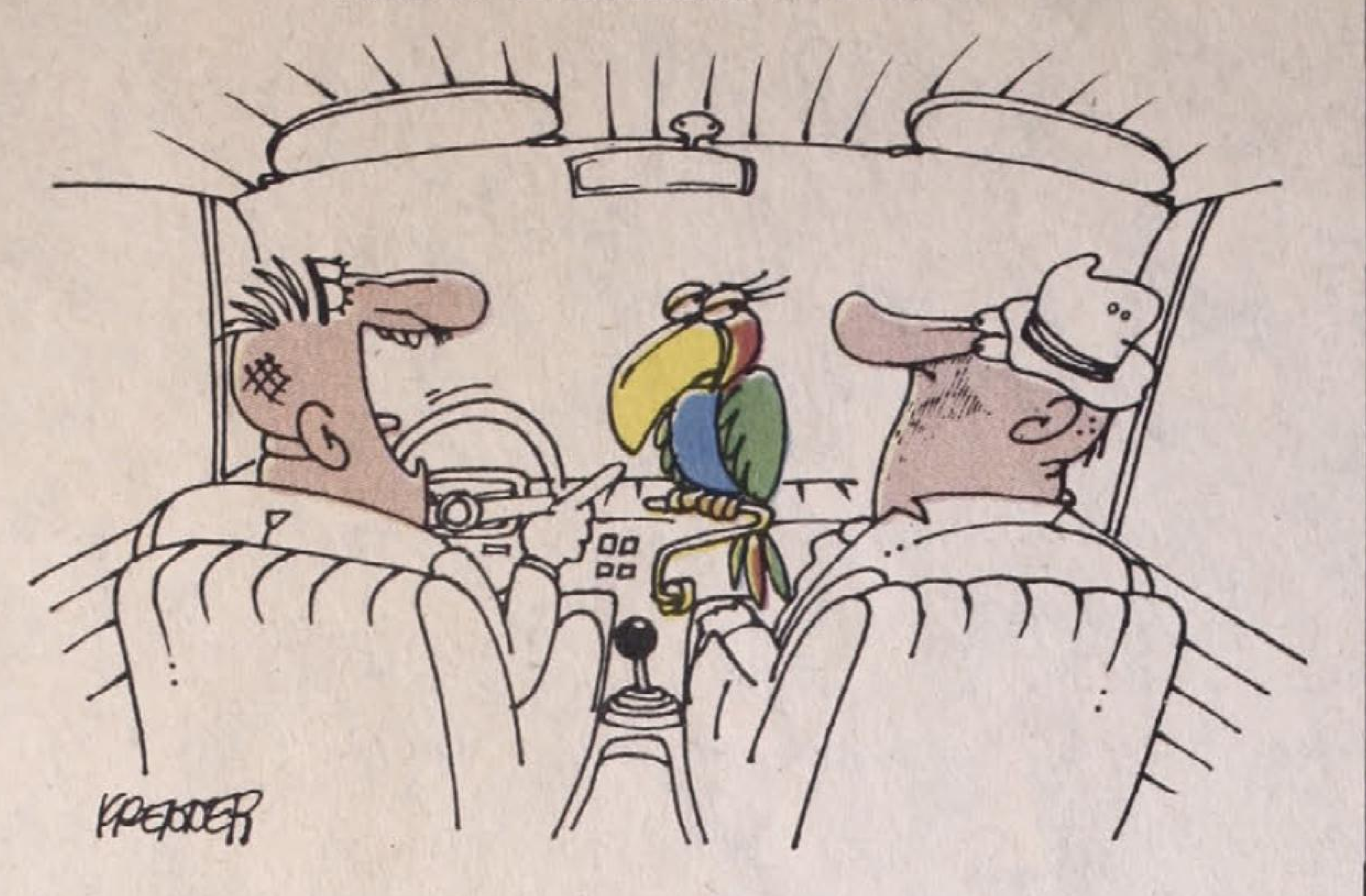
Ludas Matyi



ÁREMELKEDÉS

– Decemberben vettem egy csomó újságot, jó ideig nem kell rá költenünk!

JANUÁRTÓL KÖTELEZŐ A TAXIÓRA



– Sajnos, még nem sikerült vennem, addig ő fütyül kilométerenként!

Igazságot a meztelennek!

Az idén több fontos tanácskozás lesz, ezek közül egy januári nem ígérkezik olyan simának, mint amilyet tanácskozásban megszoktunk. A Magyar Naturisták Szövetsége január 27-ére összehívott küldöttközgyűlésének előzményei erre vallanak. Mert tavaly december 2-ára már összehívtak egy rendkívüli közgyűlést, aztán váratlanul közölték, hogy elmarad. Bár sohasem vettem részt a naturista (nudista) mozgalomban, én is kaptam egy levelet „Kedves tagtársunk!" megszólítással: értesítenek, hogy a vezetőség a felügyelőbizottság javaslatára a vezetésre alkalmatlan elnököt tisztségéből visszahívta. A leváltott elnök az egyesület nála levő bélyegzőit és iratait nem hajlandó visszaadni, azokat illetéktelenül használja. Ő hívta össze a rendkívüli közgyűlést is, ami aztán elmaradt.

Ahogy az ilyen nagyhorderejű eseményeknél lenni szokott, a részletek egy ideig nem váltak ismeretessé. Így csak találgathattam, mit követett el a leváltott elnök. Tüntetően fürdőruhában járt? Vagy miközben Délegyházán meztelenkedett, othon az ágyba is felöltözve bújt be, tehát csupán színlelte, hogy naturista (nudista)? Aztán nyilatkozott az új elnök: szerinte elődje rendszeresen egyedül döntött, minden sikert magának tulajdonított és olyan alapszabálymódosító javaslatot tett, ami mindenki fölött álló hatalmat adott vona neki. Emellett csaknem 100 000 forintért CB-rádiókat vett, miközben Délegyházán sok nélkülözhetetlen eszköz (?) hiányzott.

Amint már említettem, nem vagyok naturista (nudista), de szomorú vagyok. Mert annak idején – alig egy éve – én is üdvözöltem, hogy a nudisták kiléphettek az illegalitásból és rokonszenvvel figyeltem, hogyan valósítják meg céljaikat az egészséges életmód fokozása érdekében. Tudom, sokan ellenségesen tekintettek rájuk, vannak, akik ma is idegenkednek, sőt most azt mondják: no látjátok, hát ez lett belőle! Holott nem a programmal van baj, hanem azzal, aki eltorzítja és a maga céljaira igyekszik kihasználni. És ezek után az sem hat meg, hogy a volt elnök most azt nyilatkozza: „Akkor jó voltam, amikor az embernek csak kellemetlensége lehetett a mozgalomból?!"

De mintha már hallottam volna hasonló esetekről ... Igen, rémlik: az Ebtenyésztők egyesületében ugyancsak egyeduralmi törekvések miatt kezdődött a válság, korábban a macskaszövetségben volt viszály. Pedig e két egyesület célja is nemes: „a kulturált kutya (macska)-tartás, tenyésztés fejlesztése." De úgy látszik, minden egyesületnek át kell esnie egy-két ilyen válságon. Ahol legalább ketten vannak ...

A naturisták (nudisták) január 27-i közgyűlésének gondosan öltözött küldöttei remélhetően elősegítik, hogy a szövetség levetkezze hibáit és a továbbiakban jó úton haladjon előre. És talán 20–30 év múlva, amikor már egészen más problémák állnak az előtérben (pl.: nem ellentétes-e a nudizmus alapvető céljaival a nyakkendőviselés?) és az akkori ifjabb nudisták a viharos kezdetet firtatják, azzal csitítgatják majd őket, hogy nem kell folyton-folyvást a nyolcvanas éveken lovagolni.

Földi Iván

Kiestem a ritmusból

Amikor egy veszprémi maszek kínálta fel egy magakellető nyomtatványon, hogy 70 forintért elkészíti a bioritmusnaptáramat, csak bosszúsan legyintettem. De amikor egy nagyáruházunk is meghirdette, hogy aki ötezer vagy tízezer forinton fölüli értékben vásárol náluk, annak ingyen elkészítik a bioritmus-görbéjét, már kezdett érdekelni a dolog. Végre valamit a szoszek is átvesz a maszektól. Mert mostanában szinte csak az ellenkező folyamatot tapasztalom: a magánkereskedő – csellel, jattal, protekcióval – felvásárol minden kapós árut a szocialista szektor boltjaiban, s eladja nekem fölös haszonnal.

Jellemző viszont, hogy éppen a bóvlit vesszük át a maszektól. A veszprémi görbe-csináló töredelmesen – és tisztességesen – bevallja, hogy az elmélet tudományosan még nincs bebizonyítva. Mármint az az elmélet, hogy életünket döntő módon befolyásolja a születésünktől induló és szabályos ciklusokban változó fizikai, érzelmi és értelmi ritmus. Amikor a görbénk fölfelé ível, akkor szépek vagyunk, kellemetesek, felettébb fickósak. Magatartásunkat főként a nullapontok – az úgynevezett kritikus napok – befolyásolják, olyankor rúták vagyunk, gonoszak, tehetségtelenek.

Lehet, hogy most negatív fázisban vagyok, s teljesen kiestem a ritmusból, az sem kizárt, hogy kritikus napom van, de nekem az a véleményem, hogy ez az egész egy nagy ... Most majdnem mondtam egy görbét.

Az én hangulatomat nem feltáratlan biológiai tényezők, sokkal inkább a feltárt, jól ismert, kézzel fogható okok befolyásolják. Nekem kérem rögtön a nullára zuhan a görbém, ha

– öt-tízezer forintokat kell otthagynom az áruházban (akár kapok mellé bioritmus-naptárt, akár nem);

– ha azt olvasom, hogy november végéig a fele sem épült fel a tervezett budapesti lakásoknak;

– ha azt tapasztalom, hogy az este hétkor leesett hó eltakarításához még éjfélkor sem fognak hozzá, sem a 3-as főútvonalon, sem a főváros forgalmas utcáin.

Bioritmus-naptárak készítése és tanulmányozása, más hasonló ön- és közámítások helyett hasznosabb javaslatom van: dolgozni kell. Rendesen. Tisztességesen. Akkor – meg tetszik látni – rögtön emelkedik majd a görbénk, s kevesednek a kritikus napok.

És a kritikus évek.

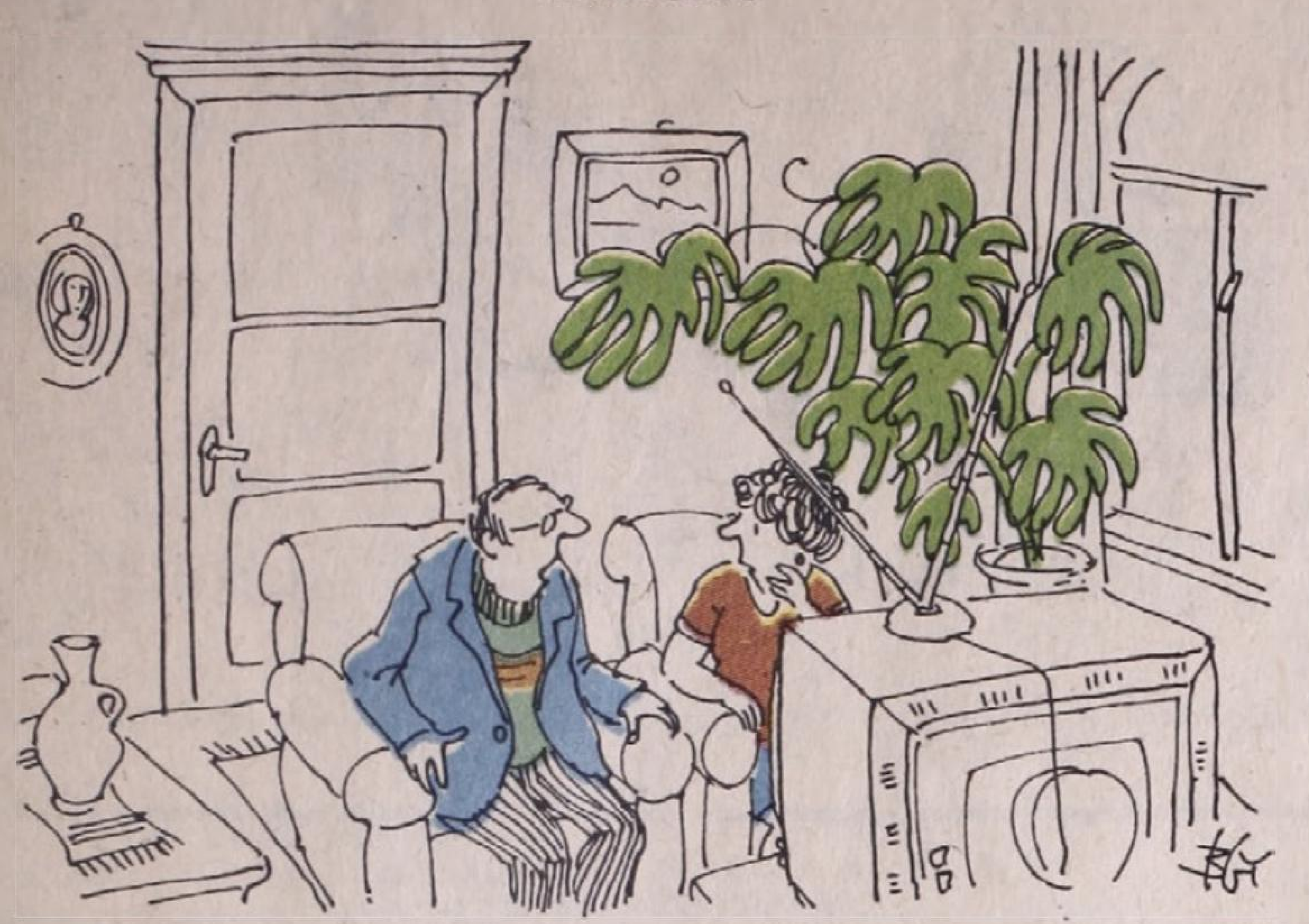
Radványi Barna



– A diri éppen most próbálja meggyőzni az egyetlen takarítónőnket, hogy ne menjen még nyugdíjba ...

BRENNER GYÖRGY: **Már most...**

HIRADÓZÁS



– Már százszor megmondtam, szivem, hogy nem ködös, hanem közös közlemény!

ESZMÉLÉS



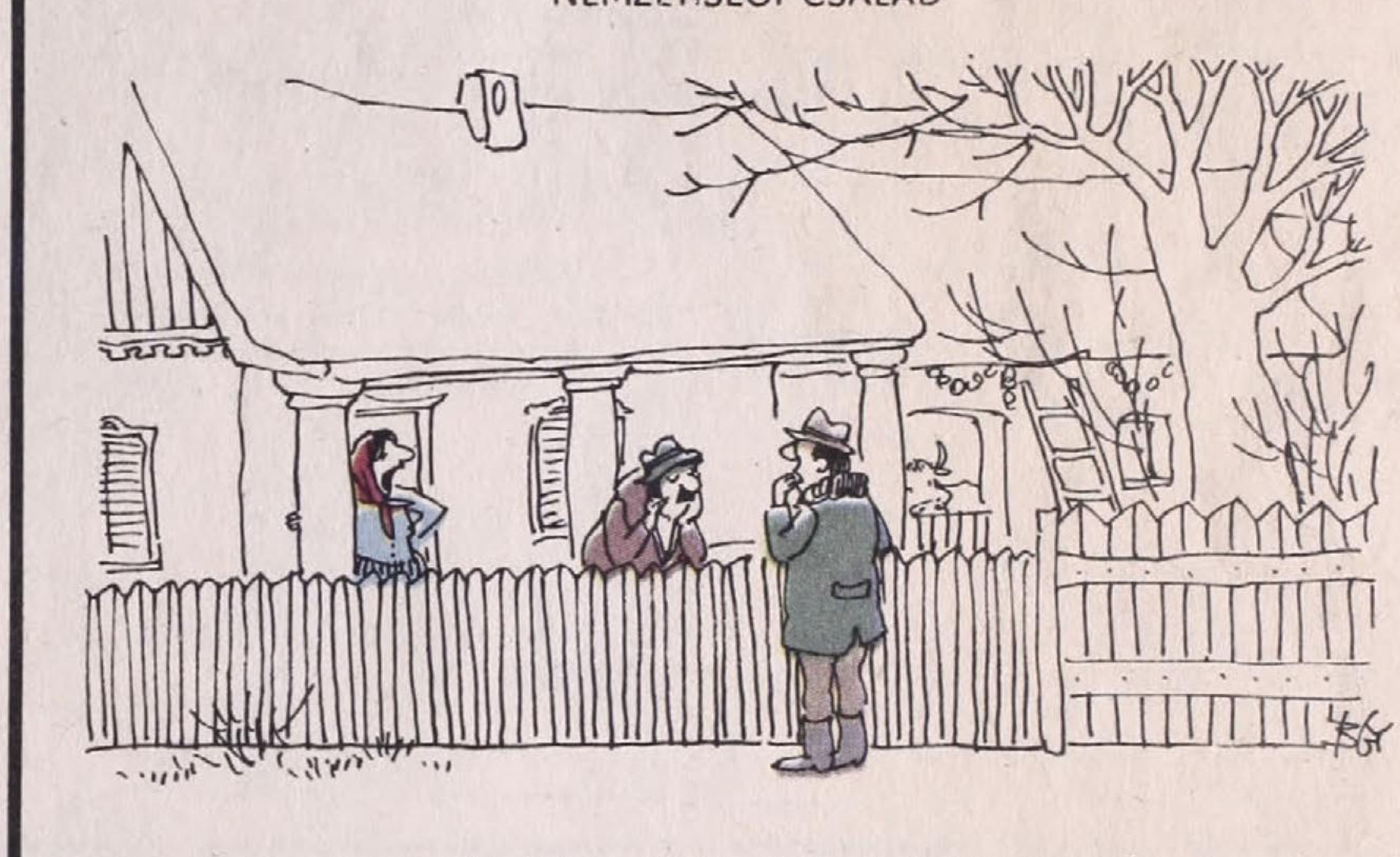
– Hallod-e, Rozika, te, gyerünk a moziba be, tudok a magyar agrárpolitikai mozgalmakról egy valami csudát!

A 12. ÓRÁBAN



– Bekukkanthatna már Kádár elvtárs a Sakkszövetségbe!

NEMZETISÉGI CSALÁD



– Te jó Isten, kétnyelvű a feleséged?!

AKI BEDILIZETT A SZABÁLYOZÓKBA



És miért akar válni asszonyom? — kérdezte az ügyvéd.

— Nehéz megmagyaráznom. A férjem jól keres. Anyagi gondjaink nincsenek. Azt sem állíthatom, hogy nem szeret. Szexuális életünk rendben van, azaz inkább volt, mert mióta beteg...

— Beteg? Nem orvoshoz kellett volna fordulnia inkább?

— Ez nem olyan közönséges betegség. Különben is ha tébécés volna, ha a veséjével, májával lenne baj, vagy akár ha Isten őrizz, amputálták volna a lábát — kitartanék mellette, sőt jobban szeretném, mint valaha. De ezt az új nyavalyát nehéz elviselni.

— Elmebaj?

— Olyasmi, de nem egészen. Tetszik tudni, a férjem közgazdász, ő a felelős a minisztériumban a gazdasági szabályozókért. Éjjel-nappal az ösztönzőkön, meg az érdekeltségi viszonyokon törte a fejét. Azt állítja, a bajokon csak úgy lehet segíteni, ha mindenkit érdekeltté tesznek abban, amit csinál. Folyvást ilyen szavakat mond, hogy: differenciálás, költségérzékenység, a piac értékítélete...

— És Ön ezt unja. Megértem, de lássa be az ő pozíciójában... Gondolom nagyszerűen végzi a szabályozást.

— Egy csodát! Hiszen éppen itt a baj, ügyvéd úr! Akármilyen nagy okos, bármily finom, rafinált kis szabályozókat talál ki, a vállalatok túljárnak az eszén. Hiába vezeti be az érdekeltséget, a differenciálást, a költségkíméléstt — azok ott lent keresztbe tesznek neki. No mostan, ezen a kudarcon a férjem úgy felbőszült, hogy elkezdte odahaza, a családban bevezetni a szabályozókat. Hogy mégis legyen sikerélménye. Azóta én is, a gyerekek is, de még a nagymama is, be vagyunk szabályozva.

— Hogyan?

— Apróságokkal kezdődött. A férjem például készített egy grafikont a fajlagos zsiradékfelhasználásról. Ha ezt túllépem, egy bizonyos százalékot levon a kosztpénzből, ha viszont megtakarításom van akkor elvisz moziba. Ugyanez persze a liszttel, tojással, a kávéval és minden mással is. Nagyobb veszteségnél büntető kamatot kell fizetnem. Igaz, néha kapok tőle néhány szál virágot, apró ajándékot, de csak akkor, ha — így mondja — sikerül mozgósítanom a tartalékaimat. Azelőtt folyvást mákos tésztát zabált volna, most fintorog, arra ösztönöz, hogy korszerűsítsem termékszerkezetemet. A nagymama eddig a családnak kötögetett sálat, kesztyűt, miegymást kedvtelésből. Most csak akkor nézheti este a tévét (imádja nézni), ha igazolja, hogy bármely piacon értékesíthető holmikat kötött. A gyerekeknél is érvényesíti a differenciálást. Eddig 100—100 forint zsebpénzt kaptak havonta. Most elrendelte, hogy aki jól tanul — ez Lacika — megkapja a teljes kétszázat, Gabika, aki rossz tanuló, viszont egy árva fityinget sem. „Nem fogjuk a gyengéket dotálni, az erősek rovására!" — nyilatkoztatta ki.

— Bizony ezek furcsa dolgok asszonyom, de kicsinyes férjek mindig voltak és lesznek...

— Ennyit még elviselnék, ügyvéd úr, de most már ott tartunk, hogy ha nem teljesítem az előírt mutatókat, meg sem csókol. Azt mondja: helytelen a lemaradókat preferálni. A végén még szanálni fog.

— A férje mindig ilyen kukacosan szabályozta az életüket?

— Dehogyis ügyvéd úr. A régi mechanizmus idején egészen másmilyen volt. Zsarnok, erőszakos, könyörtelen. A munkájában is, idehaza is a szigorú központosításra esküdött. Ha valami nem tetszett neki, lekevert nekem két csárdás adminisztratív pofont — az asszony elpityeredett. — Mert akkor még gyöngéden szeretett...

Novobáczky Sándor

SZILÁNKOK

EZERARCÚ ASSZONY

— Érzéki, szemérmes, erőszakos, szelíd, odaadó, hideg, okos, buta, realista, álmodozó, kedves, undok? Mára melyik arcod parancsolod?

ÉLETSZEMLÉLET

— Éjszaka leszerelték az autóm kerekeit. Nem is bánom. Így kevesebbet fogyaszt.

MAI IDŐK

— Milyen az új barátnőd?
— Hétköznapra jó lesz.

NŐI DOLGOK

— Én rá áldozom a fiatalságom, de ezt idős korunkban majd naponta több százszor a szemedre vetem.

SZÉP KIS ÉTTEREM

ÉTTERMI ÁRAINKBAN BENNE FOGLALTAKNAK A GYOMORMOSÁS KÖLTSÉGEI IS!

MEGHATÁROZÁS

A magány azért szinte elviselhetetlen, mert nincs körülöttünk senki, akit bánthatnánk.

FURFANG

— Én a lakásomtól öt kilométerre levő térre járok etetni a galambokat, mert nem szeretem, ha szennyezik a környezetem.

VENDÉGVÁRÁS

— Mindjárt megjönnek a vendégek. Szedjük ki a mazsolát a kuglófból.

KÉRDÉS

— Szép nő a feleséged?
— Ízlés dolga. Nekem speciel nem tetszik.

MEGOLDÁS

— Utálok korán kelni. Úgy hogy inkább le sem fekszem.

TÜKÖR

— Megértem a 80 évet, de még nem néztem tükörbe. Bízom benne, hogy ma is szép vagyok.

TÍPUS

— Két hónapra Amerikába utaztam. Magammal vittem a rekamiét, mert csak a saját ágyamban tudok aludni.

HUMANISTA

— Képzelje, elveszítettem a lottószelvényem és épp ezen a héten nem volt egy találatom sem. Sajnálom szegény megtalálót.

CIPŐ

— A kétéves fiamnak vettem egy pár 45-ös cipőt. Én nem fogok kéthavonként új lábbelit vásárolni. Megvárom, amíg belenő a gyerek.

ISMERKEDÉS

— Maga is elvált, én is elváltam. Nem volna kedve egy közös válóperhez?

Galambos Szilveszter

LOKÁLPATRIOTIZMUS



– Tudnának-e adalékokat szolgáltatni kerületünk híresebb férfiairól?

PARÁNYI SZÍVESSÉG



– Mondd, tudnál nekem egy nyakba akasztható kabalababát hozni, úgy 20–25 méteres zsinóron?



TISZTELET A SZAKMÁNAK



— Á, isten hozta, kerüljön beljebb.

— Ööö ... izé ... Jó napot kívánok ... Bocsánatot kérek, ez dr. Comb Edgár lakása?

— Miért? Az ajtón tán nem az áll?

— De ... de ... kétségkívül ... Izé ... én kérem az óraolvasást jöttem legázolni. Illetve a gázolvasást leórázni. Pontosabban ... ööö ...

— Felesleges köntörfalaznia. Ön betörni jött és kész. Már vártam.

— Várni méltóztatott?

— Természetesen. Hiszen maga a főkapitány-helyettes nyilatkozta, hogy a fővárosban ugrásszerűen emelkedik a betörések száma. Tudtam, hogy előbb-utóbb rám is sor kerül. Mit gondol miért hagytam nyitva az ajtót?

— Ki sem tudom találni tisztelettel.

— Hogy elkerüljem a riglihúzást és a hengerzártörést. Magának csak felesleges munkát okoz, a drága ajtómat meg összekarcolja. Kinek jó az?

— És akkor most tetszik hívni az URH-t?

— Szó sincs róla. Hogy jut eszébe ilyen ostobaság? Csak nem képzeli, hogy megakadályozom hivatásának gyakorlásában? Tessék, nyugodtan lásson hozzá. Én majd leülök ide az íróasztal mellé és érdeklődéssel figyelem.

— Ez ... ez igazán nagyon kedves öntől. Kérem, én nem is találok szavakat ...

— Emberek vagyunk kérem, segítsünk egymáson. Azt a képecskét nyugodtan tegye be a batyujába. Eredeti Verhovina. Csekély mérete ellenére módfelett értékes. Régóta van a pályán?

— Ó, kérem, már harminc éve. Strapás is ugyebár, izgalmas is, de én szeretem. Istenkém, ez az életem. Ha jól utánaszámolok, ez a mostani már éppen a nyolcszázhuszonhatodik bevetésem. Nagyjából tízmilliós összértéknél tartok, a tavalyi árakon számolva.

— Az ékszereket ott a felső fiókban találja. Az ingek mögött. A betétkönyv bemutatóra szól. És mondja csak, egyedül dolgozik?

— Inkább csapatmunkának nevezném. A szerszámokat az öcsém gyártja, a sógorom meg jónevű orgazda. Hát akkor most tetszik gondolni, hogy én el is mehetek?

— Még egy pillanatra igénybe venném becses türelmét. Nézze, én nem akadályoztam meg önt hivatásának gyakorlásában. Most önnek is el kell viselnie, hogy én gyakoroljam az enyémet.

— Jóságos ég, doktor úr, csak nem akar megoperálni?

— A világért sem. Ugyanis nem orvos vagyok, hanem jogász. Kúriai bíró. Történetesen a fővárosi vésztörvényszék elnöke.

— Atyaúristen!

— Majdnem. Neve?

— Pék Jeromos tisztelettel.

— Pék Jeromos, én önt saját vallomása alapján vétkesnek ítélem bűnszövetkezetben elkövetett nyolcszázhuszonhatrendbeli erőszakos behatolás és betöréses rablás halmazatában mintegy tízmillió forint erejéig. Tizenöt év.

— De kérem, én ...

— Adóvallomást tett?

— Ööö ... nem ...

— Illegális jövedelem eltitkolása a hatóság kijátszása céljából. Még tíz év. Az öccse és a sógora után fizeti az SZTK-t? Mindjárt gondoltam. A munkaügyi rendelkezések sorozatos kijátszása aljas célzattal. További öt év ... Na, idefigyeljen. Ha most rögtön idead tízezer forintot, esetleg figyelembe veszem az enyhítő körülményeket és nyomatékos jogkörömnél fogva törvényességi pertörlést eszközlök.

— Kérem ... a legnagyobb örömmel ... Tessék, parancsoljon ... És végtelenül hálás vagyok uraságodnak, hogy volt szíves ilyen belátó módon ugyebár ...

— Szót sem érdemel. Emberek vagyunk, segítsünk egymáson.

— Volna még egy kérdésem. Előzetes információim birtokában úgy tudtam, hogy dr. Comb Edgár, a lakás tulajdonosa ezekben a napokban a Magas-Tátra lejtőin síel.

— Stimmel!

— De hát ... de hát akkor ... Egy szót sem értek az egészből ...

— Mert hülye, mint egy retardált naposcsibe. Én Cudar Alfonz vagyok és szintén betörési célzattal tartózkodom a helyiségben. Na most adja ide a vacak batyuját és menjen a francba, mert akkora pofont kap, hogy leég a haja.

— Segítség! Rendőr!!!

Peterdi Pál

SZTÁR-SEBÉSZ



– Egyszerű rutinműtét ez a profnak ... Oroszlánszívet ültetett a páciensbe.

ROSSZUL SIKERÜLT GYEREK



– Sajnos, a fiam túl okos, itthon nem tudták foglalkoztatni!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI......

Kovács munkából hazatérve az előszobában egy cédulát talál: „Elmentem a barátnőmhöz, későn jövök haza."

Kovács fejébe nyomja a kalapját és a cédulára ráírja: „Hasonlóképpen!" És távozik.

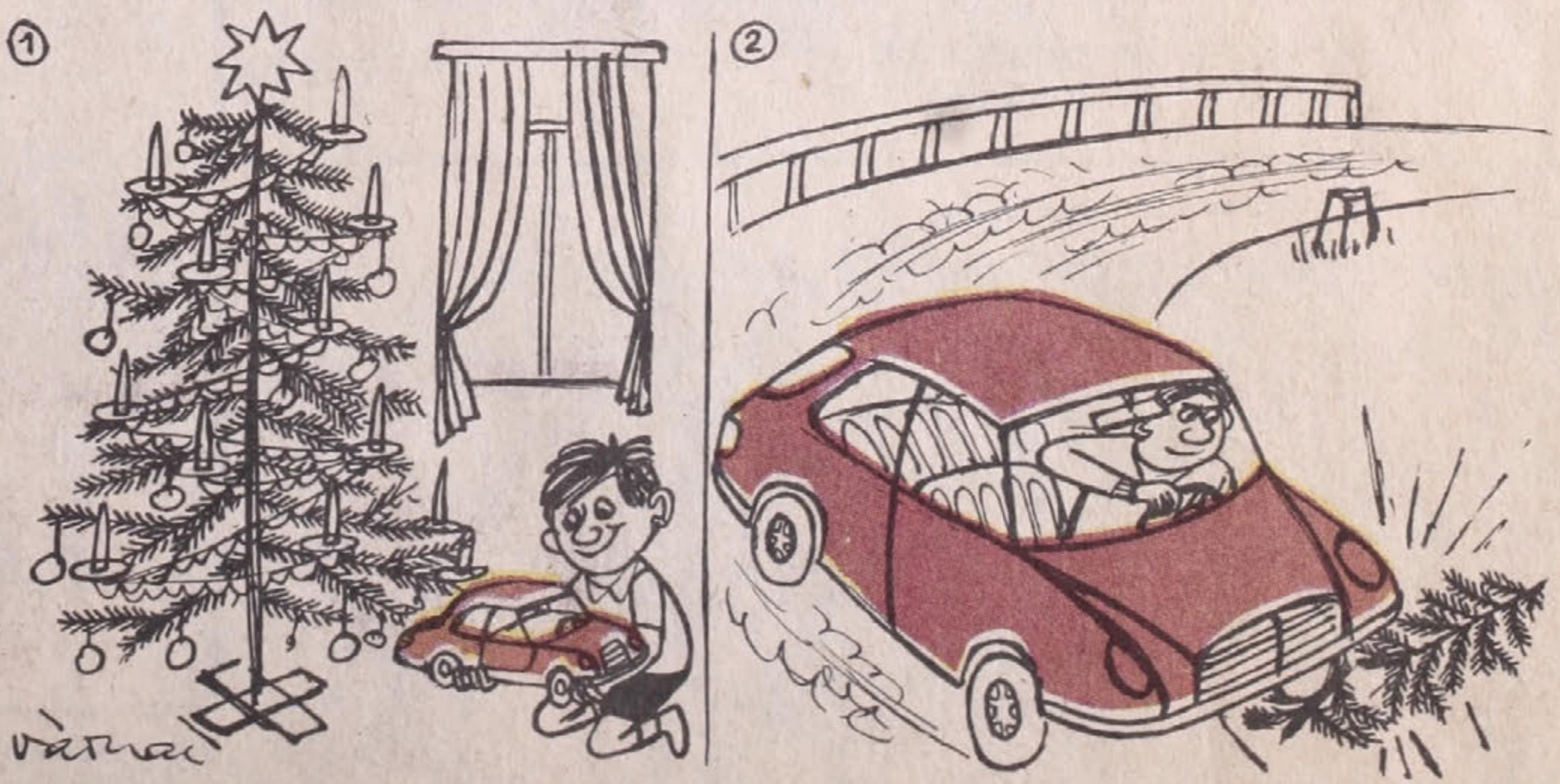
*

Két férfi beszélget:

— Teljesült már valaha gyerekkori vágyad?

— Igen! Valahányszor gyerekkoromban megnyírtak, mindig azt kívántam, bár kopasz lehetnék!

GYERMEKKOR — FELNŐTTKOR



Az első jó hír az évről:

EGY NAPPAL RÖVIDEBB LESZ, MINT AZ ELŐZŐ

HAJÓ: Á, jó napot, Sacsek úr! Már azt hittem, nem is látom az óévben. Hol volt napokig?

SACSEK: Három napja például megnéztem a kutya-szépségversenyt. Láttam a világ leggyönyörűbb foxterrierjét!

HAJÓ: A Rin-Tin-Tint?

SACSEK: Hogyhogy a Rin-Tin-Tint?!

HAJÓ: Miért? Nem az volt a Fox-gyár leggyönyörűbb terrierje?

SACSEK: Mondja, mikor hagyja már abba az idióta vicceit? Na, aztán tegnapelőtt elmentem a Sportcsarnokba, megnézni az erős embereket.

HAJÓ: Filmeket is vetítenek a Sportcsarnokban? Nem is tudtam.

SACSEK: Miféle filmről beszél maga?

HAJÓ: Amiről maga. Az *Erős emberek*-ről. Ez az a Kovács-film a meg nem értett feltalálókról, nem?

SACSEK: Hajó! Azok nem *Erős emberek!*

HAJÓ: Nem hát. Az erős emberek a hivatalokban ülnek, és betartanak nekik. Erről szólt a film is.

SACSEK: Ember, értse meg, én nem a *Nehéz emberek*-et néztem meg, hanem az erős embereket! Nem tudja, kik azok?

HAJÓ: Ja, vagy úgy! Dehogyisnem. Egyfelől, ugye, a Pinochet, másfelől...

SACSEK: Uramisten, hát nem képes megérteni, hogy erős embernek lenni, az egy sport?

HAJÓ: Elég baj. És még ajzószer se kell hozzá. Inkább még talán valamilyen ernyesztőt kéne kitalálni...

SACSEK: Idefigyeljen, maga kislétszámú! Mondok két szót, és tüstént érteni fogja, miről beszélek: szakítás, lökés.

HAJÓ (laposan néz): Szakítás, lökés?

SACSEK: Úgy van.

HAJÓ: Fantasztikus! Magát az ilyesmi még foglalkoztatja? Engedje meg, hogy megsüvegeljem.

SACSEK: Már miért ne foglalkoztatna? Az emelés a kedvenc sportom.

HAJÓ: Irigylem érte... Valaha nekem is az volt.

SACSEK: Na igen, biztosan addig, amíg a nyomást el nem törölték.

HAJÓ (hitetlenül): Mit csináltak?!

SACSEK: Ja, ezt már nem tudja? Eltörölték a nyomást. Azóta a fiúk csak szakítanak és löknek.

HAJÓ: És egyáltalában nem nyomnak?

SACSEK: Már évek óta nem.

HAJÓ: Szegények... Én aztán tudom, mi az.

SACSEK: Azelőtt maga is nyomott?

HAJÓ: Naná, csak szakítottam... De mondja, hogy hozzák így össze a lökést?

SACSEK és HAJÓ

A SPORTRÓL

(EGY VADNAI-PARAFRÁZIS)

SACSEK: Nagyon egyszerűen. Azzal kezdik, hogy háromszor szakítanak, utána hármat lökhetnek.

HAJÓ: A szakítás után?!

SACSEK: Hát persze!

HAJÓ: Mit meg nem ér az ember! Az én időmben még fordítva volt.

SACSEK: Hogyhogy? A lökéssel kezdték?

HAJÓ: Frászt. Az andalgással. Aztán egy idő múlva jött a nyomás, azt követte a lökés, és csak a végén jött a szakítás. Hej, azok a régi szép nyári esték a Szigeten!

SACSEK: A Szigeten? De hiszen ott sosem volt verseny!

HAJÓ: Verseny?! Ki beszél itt versenyről? Azért, mert a végén egy kicsit szaporázta az ember...?

SACSEK: Hajó, árulja el nekem, de őszintén: látott már maga egyáltalán eleven súlyemelőt?

HAJÓ: Súlyemelőt? Hát persze. Volt egy iskolatársam, a Hózenstejf. Emlékszem, annak olyan kövér nője volt, hogy én még a kezét se bírtam fölemelni, hogy megcsókoljam. De a Hózenstejf, az fölkapta, mint a pelyhet, és úgy odanyekkentette a sezlonunkra, hogy a fater, attól fogva, hogy megjött vidékről és meglátta a szétment rugókat, holta napjáig csak kalaplevéve szólt hozzám.

SACSEK: Hajókám, könyörgök, ne vigyen a sírba! Én egy sportról beszélek, amelyhez néhány jó izmos férfi kell!

HAJÓ: Néhány?!

SACSEK: Hát persze! Hiszen úgy érdekes a dolog. Nem mondom, lehet egyedül is emelgetni, de úgy nem olyan izgalmas.

HAJÓ: Nekem mondja? Nekem már párosával sem az.

SACSEK: Azonkívül kell még egy hosszú rúd két súllyal, azt kell a levegőbe lendíteni. Világos?

HAJÓ: Hajjaj! Világosabb már nem is lehetne. De mondja, Sacsekkém: maga szerint az ilyesmihez csak férfiak kellenek? Nők nem?

SACSEK: Nők? Pfúj! Annak még a gondolatára is elémelyedem.

HAJÓ: Mit mondjak, Sacsekkém, ezt nem hittem volna magáról. Kezdem sajnálni a kedves feleségét.

SACSEK: Úristen, Hajó! Most jövök rá, mire gondolt maga! Hallja, mindjárt olyat rúgok magába, hogy odalesz még az a maradék exteriőrje is!

HAJÓ: Ne strapálja magát, nekem sose volt kutyám. Se exteriőröm, se foxteriőröm. Mi macskát tartunk... Na és hol volt tegnap?

SACSEK: Tegnap? Tegnap este kimentem a Szigetre.

HAJÓ: Izé... ööö... emelni?

SACSEK: Hogyhogy emelni? Kíváncsi voltam az elsőosztályú pólósokra.

HAJÓ: És ezért kellett a Szigetre mennie? Máskor, ha időt akar spórolni, jöjjön el hozzám. Nálam ott mászkálnak a falon.

SACSEK: Kicsodák?

HAJÓ: Mi az, hogy kicsodák? A polosok. Esküszöm, elsőosztályúak. Éjszakánkint papuccsal vadászom rájuk.

SACSEK: Ember! Én vízipólósokról beszélek!

HAJÓ: Víziek is vannak? Nem is tudtam. Mint a pókok?

SACSEK: Hajó, akármennyit hülyéskedik, én juszt is elmondom, hogy nagyot csalódtam. A mai fiatal pólósok legtöbbje valahogy nem az igazi. Képtelenek négy méterről betalálni a háló sarkába.

HAJÓ: Érdekes, az enyémek még a spájzból is odatalálnak. Legyek őszinte? A hálóm minden sarka tele van velük. A nappalim sarkai dettó.

SACSEK: Nézze, én nem tudom, kik mászkálnak a maga spájzából a nappalijába, csak azt tudom, hogy a mi fiatal pólósainkból mintha kiveszett volna a finesz, a játékosság.

HAJÓ: Csak csípnek?

SACSEK: Még ha csak csípnének! De rúgnak, karmolnak, harapnak! Kiállítás kiállítást követ, a fickók rémesen festenek, a képük teljesen fölismerhetetlen, csupa kék meg zöld folt!

HAJÓ: Akkor maga nem a Szigeten volt, hanem a Műcsarnokban.

SACSEK: Hogyhogy?

HAJÓ: Ott követ kiállítás kiállítást. És teljesen igaza van: ezek a mai fickók olyan rémesen festenek, hogy minden képük teljesen fölismerhetetlen. Csak csupa kék meg zöld folt.

SACSEK: Hajó, esküszöm, én magától a falra mászok!

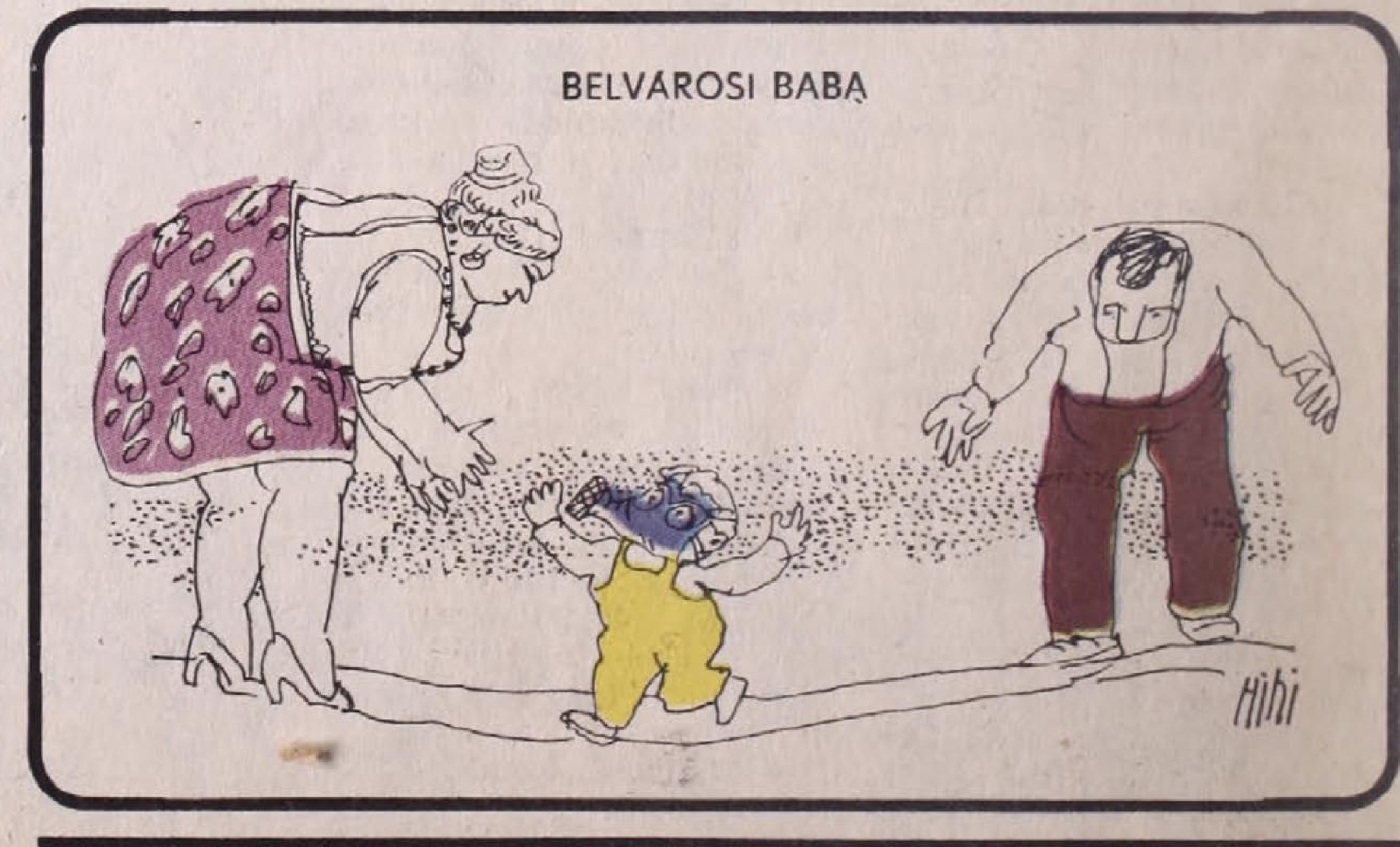
HAJÓ: Felőlem... Csak meg ne csípjen, miközben alszom.

SACSEK: Maga hatökör! Mondja meg nekem, de őszintén: mennyi nyomás van magában?

HAJÓ: Nyomás? Már hogy volna nyomás? A nyomás el van törölve!

Timár György





A szegény kis tévénéző panaszaiból:

FORRÓ SZÉL ELLEN NEM LEHET...

Beköszöntött a tél...

DE A KÖZTERÜLET-FENNTARTÓ VÁLLALAT NEM KÖSZÖNT VISSZA

ÁGYKIHASZNÁLÁSI ÚTMUTATÓ



A szakállas, kissé megviselt arcberendezésű beteg akkor már vagy hatodik éve feküdt a Halánték Béláról elnevezett kórház összes termeiben. Már régen nem volt semmi baja, de valamilyen furcsa, számára teljességgel megmagyarázhatatlan ok miatt csak nem akarták hazaengedni.

— Marad a beteg, nem mozog — súgta a fülébe néha Ilonka, aki nővér volt és ennek megfelelően megtehette, hogy időnként a betegek fülébe sugdosson

A szakállas beteget egyébként szintén Halánték Bélának hívták, de csupán névrokona volt a kórház névadójának, ráadásul ez a véletlen egybeesés nem viszi közelebb az olvasót a Halánték-rejtély megfejtéséhez.

Halánték Béla beteg meg-megújuló reménységgel várta a péntek reggeli konzíliumokat, ezekben bízott már csak, s úgy kapaszkodott beléjük, mint fuldokló a partra vetett szalmaszálba. Gyermekei időközben felnőtté serdültek, sőt, nagyobbik leánya egészséges fiúgyermeknek adott életet, az unokát azonban nem láthatta, miután apró csecsemőket nem lehet kórházba vinni, másrészt pedig félő volt, hogy a gyermeket is ott tartják, aminek egyelőre beláthatatlan következményei lehetnek.

— Ne izguljon kedveském — mondta neki kedvesen Varacskos néni, aki szintén elég régen, három és fél éve volt a Halánték Béla kórház lakója. — Nem egy Hilton, de azért ki lehet bírni!

Halánték Béla, úgyis mint beteg, lehetett volna sokkal megértőbb is az őt körülvevő személyzet iránt. Ha egy kicsit is körülnézett volna az országban — amire persze nem volt módja, hiszen az egészségügy érdekeltségi rendszere ágyhoz kötötte — könnyen rájöhetett volna, hogy túl sok panaszra nincs oka. Mások nála sokkal mostohább körülmények között élnek, igaz, nem kórházban, hanem mondjuk albérletben, de hát tudjuk milyen az ember: mindig az bántja, ami neki fáj.

Ha igazságosak akarunk lenni: a Halánték Béla kórház személyzete mindent megtett azért, hogy a névadóval megegyező nevű beteg a hosszú évek alatt mind jobban beilleszkedjen a kollektívába. Gyorsított felsőfokú makramé-tanfolyamot szerveztek a számára, egy ízben pedig még azt is sikerült elintézniük, hogy ápoltjuk külön telefonvonalat kapjon és beszélhessen Rózsa Györgygyel, a Kapcsoltam játék keretében. Sajnos, a jóindulat itt is visszájára fordult: Halánték Béla már a húszforintos kérdésnél kiesett, amikor ugyanis a képernyőn két tojást kellett volna megkülönböztetnie egymástól, csak annyit mondott:

— Hat éve vagyok kórházban és semmi bajom, csak kezd már az idegeimre menni az egész.

Nem járt nagyobb sikerrel a kórházi dolgozók azon próbálkozása sem, hogy Halánték Bélával megkedveltessék az idegen nyelveket.

— Ahány nyelv, annyi ember — mondta neki egy reggel barátságosan Ilonka nővér, amikor a beteg enyhén lepedékes nyelvét kinyújtotta irányába. — Tanuljon nyelveket.

Halánték Béla nem akart nyelveket tanulni, s nem tudott teljes szívből örülni annak sem, hogy kedvezményes autóvezetői tanfolyamra iskolázták be, amikor pedig egy csikorgóan hideg téli délelőttön arról értesült, hogy ingyen látogathatja a kórház kismamaszakkörének rendezvényeit, úgy érezte, elég volt.

— Nem csinálom tovább — súgta egy meghitt pillanatában Ilonkának. — Miért teszik ezt velem?

Ilonka, akinek volt érzéke az ihletett pillanatokhoz, azonnal megérezte, hogy a kérdésre csakis őszinteségi rohammal lehet válaszolni.

— Az ágykihasználási mutató miatt — rebegte hangjában annyi áhítattal, mintha csak Kosztolányi Dezső legszebb magyar szavát, a *fülolaj* kifejezést ejtette volna ki a száján. — Hogy javuljon az ágykihasználási mutatónk!

— Minél jobb az ágykihasználási mutatójuk, annál több pénzt és felszerelést kapnak — folyt bele a társalgás menetébe a közelben fülelő Varacskos néni.

— Pénz, paripa, fegyver — motyogta maga elé Halánték Béla, mint aki már beletörődött a sorsába.

Így is történt. Amikor újabb tizenhét év elteltével elhunyt a nyolcas belosztályon, a kórház kollektívája úgy döntött, hogy az intézmény ezentúl az ő nevét viseli majd. Nem is érdemtelenül: Halánték Béla ugyanis oly mértékben javította a Halánték Béla kórház ágykihasználási mutatóját, mint rajta kívül még soha senki.

Föld S. Péter

MŰEMLÉKVÉDELEM

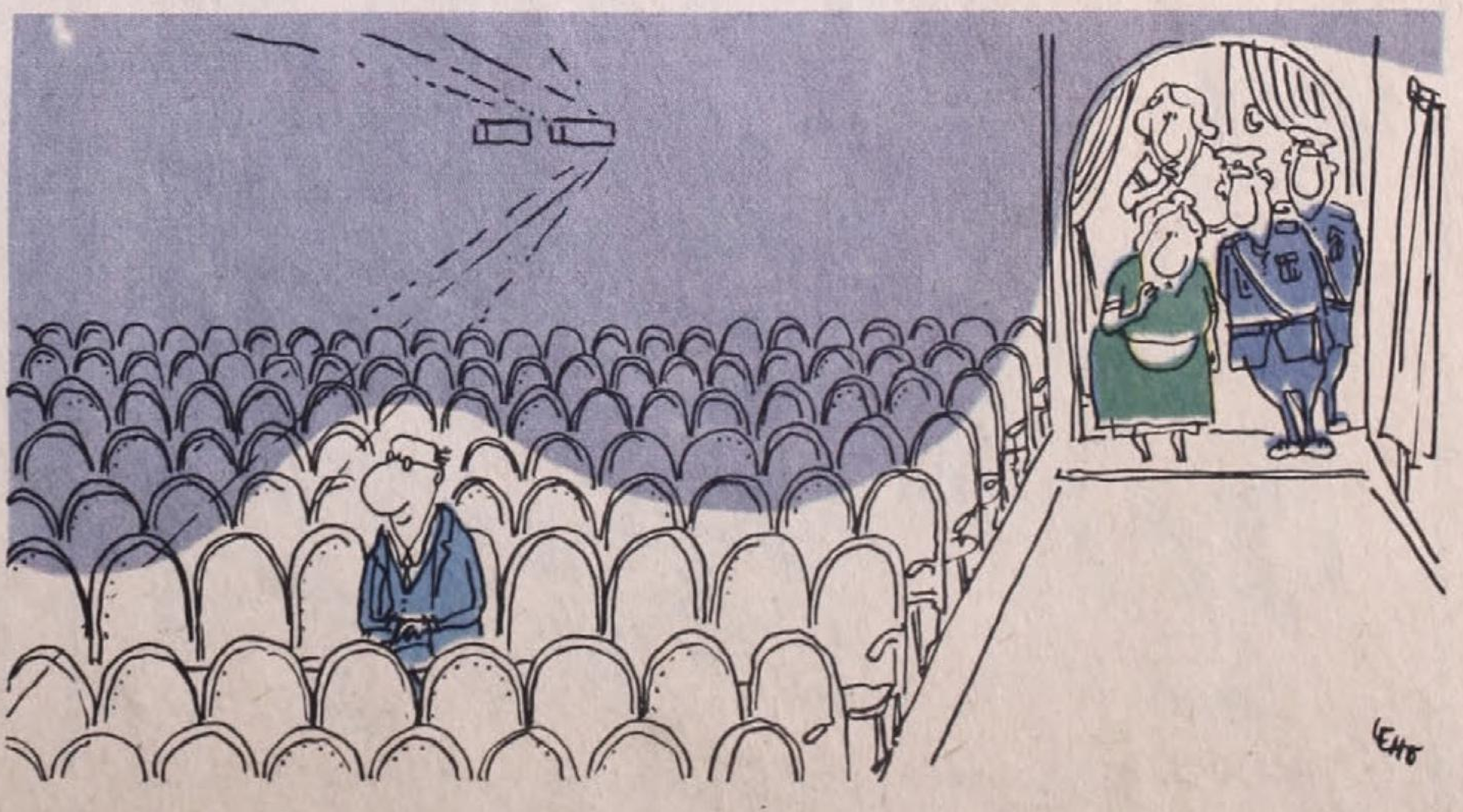


ÚJ MAGYAR TEREPSZÍN





– Vedd tudomásul, te vadállat, hogy holnaptól Lindához járok karate-tanfolyamra!



– Nem tudom, miben sántikálhat, de már harmadszor nézi végig...



– Hogy ízlik a nyugdíj, igazgató elvtárs?

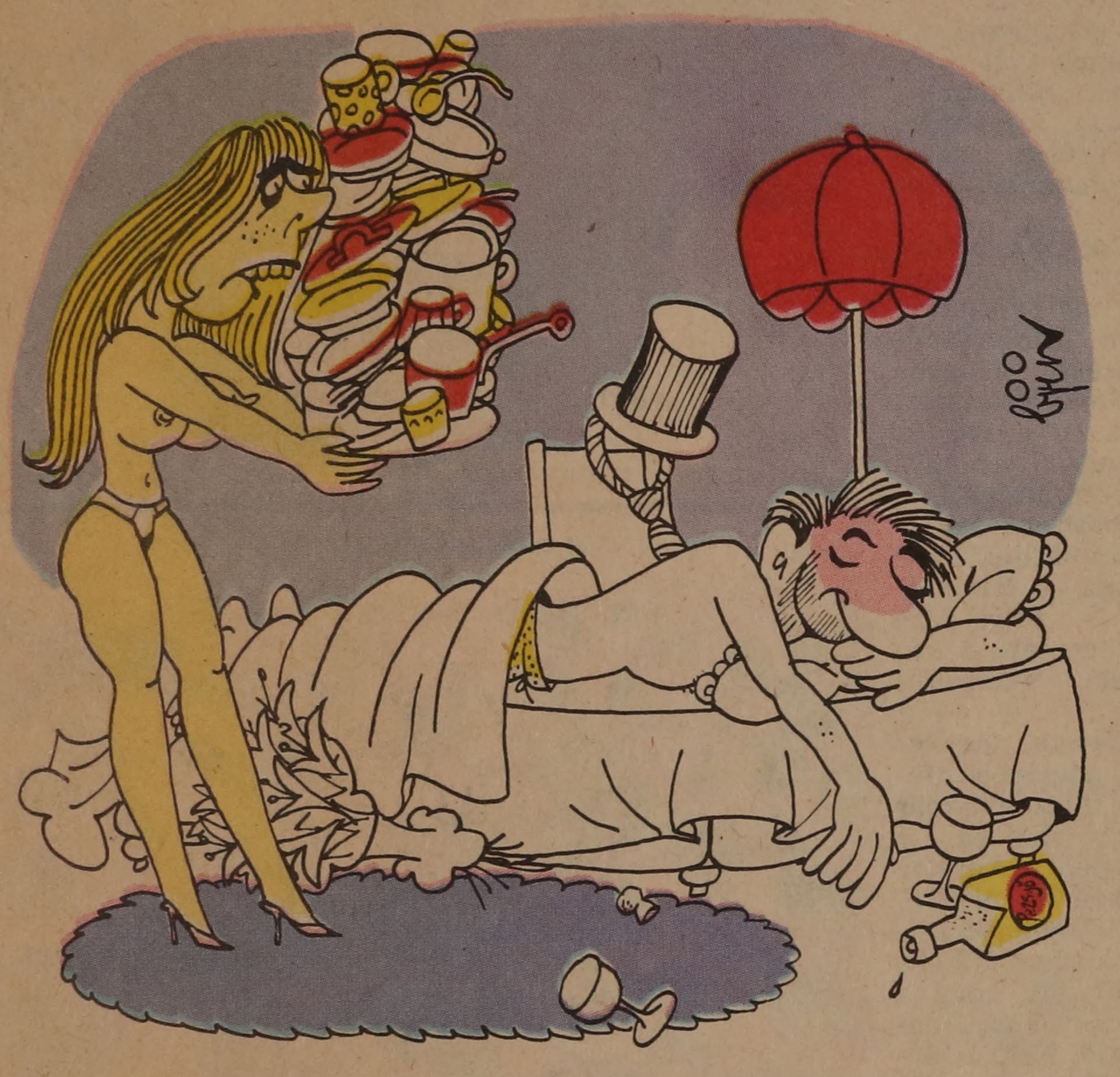
1431. MÁJUS 31.





– Kesztyűt nem hoztam, de a feleségemben nem vagyok olyan biztos.

MÁSNAP...



– Dezső! Ujdonsült férj létedre csak nem akarsz délig az ágyban dögleni?



– A feleségemnek nem volt szíve megsütni!



– Egy évig ne lássak se virslit, se tévét!

ÚJÉV HAJNALÁN

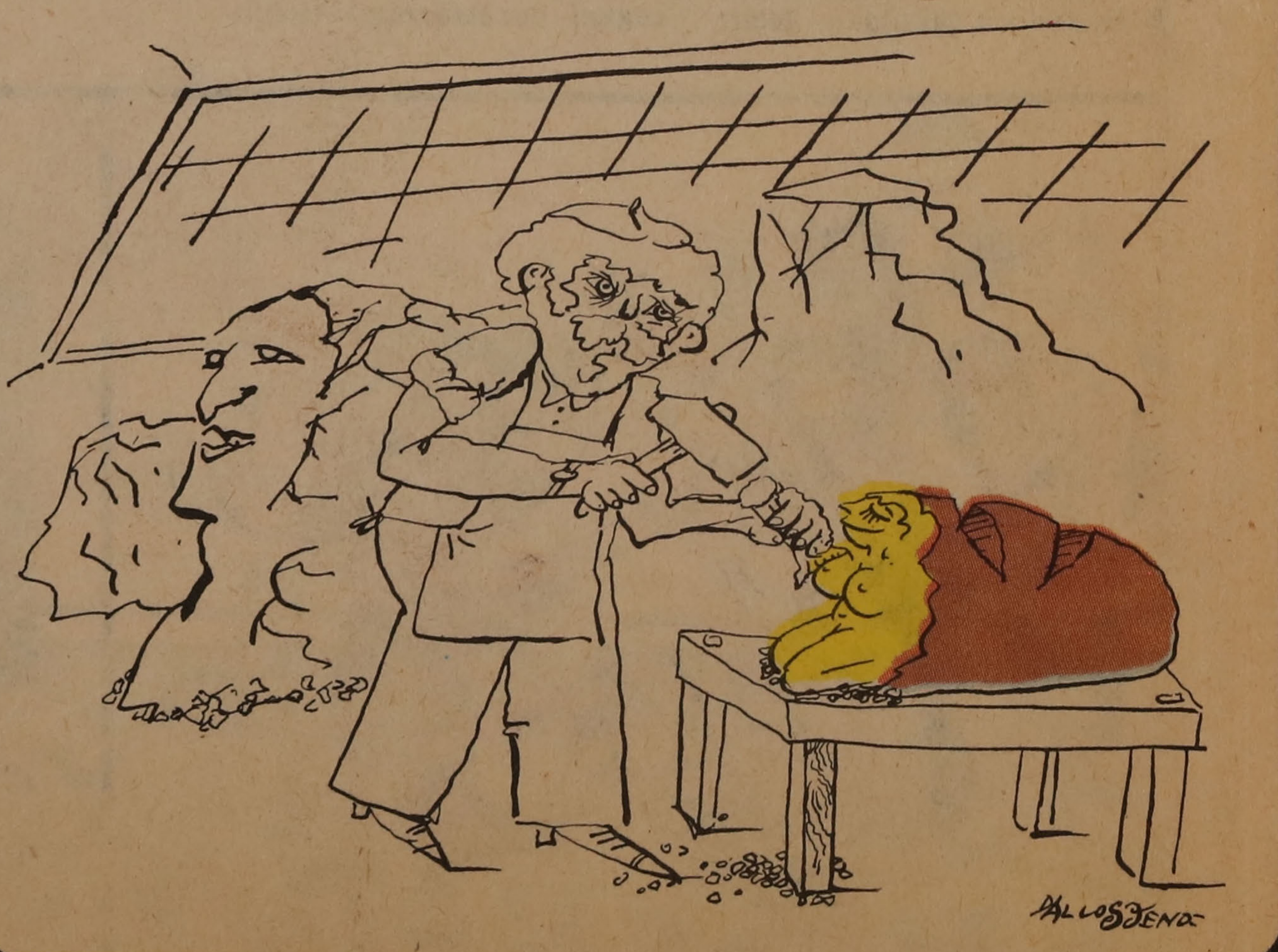


SZILVESZTERI MURI



– Anyu azt mondja, hogy az ő lakásuk is pont így nézett ki az ostrom után.

MÁSNAPOS KENYÉR







– Ő hagyta ki tegnap azt a 11-est a Fradi ellen.

GUSZTI AGGÓDIK

Úgy általában véve, mint minden vérbeli jókedvű humorista, én is kissé komor vagyok a magánéletemben. Vagyis, nem vagyok én igazán komor, csak mondjuk, egy kissé komolykás. Nem ugrándozom, mint egy gyerek, nem viháncolok, felnőtt, magamba zárkózott ember volnék. És elég komor. De pontosan azon a fatális reggelen olyan jó kedélyű és kiegyensúlyozott voltam, mint lampel a rocskában. Nem tudom, mi történt, lehetséges, hogy félreértésből jól aludtam az éjjel, vagy a levegő páratartalma csökkent, és a vérnyomásom emelkedett, mindenesetre megállapítható, hogy ritkán éreztem magamat olyan kitűnően, mint azon a fatális reggelen. A nap sütött, a fák rügyeztek, a madarak nem csicseregtek, kellemes csend volt...

Akkor csengetett a telefon. Guszti, a legjobb barátom, keresett. Felemeltem a kagylót és azt mondtam:

— Halló!

— Efrájim — kérdezte Guszti —, úgy ismerlek, mint a tenyeremet. Felemeltem a kagylót, hallom a hangodat, és máris érzem, hogy történt valami. Mi esz téged?

— Engem? Minden a legnagyobb rendben van.

— Efrájim!

— Úgy éljek, nem tudom, miről beszélsz.

— Mitől vagy ilyen ideges?

— Nem vagyok ideges, de ha folyton kérdik tőlem, hogy mi esz engem, akkor ideges leszek.

— Gondoltam, hogy meg akarod osztani valakivel a dolgot.

— De ha nincs mit megosztani, az istenfáját neki.

— Még jó, hogy nem hallod magadat. Már teljesen hisztérikus vagy. Remélem, hogy nem valami komoly dolog...

— Beszéljünk másról, jó?

— Ez megoldás?

— Igen!

— Kérlek szépen. Mit csináltok ma este? Ugorjatok el hozzánk.

— Szívesen!

— Nézd, Efrájim — mondotta Guszti nyilvánvalóan megsértődve —, órákat eltársaloghatunk ilyen szép udvarias stílusban, „mikor jöttök, kérlek szépen, szívesen, kérlek alássan", de én azt hittem, hogy a kettőnk között lévő kapcsolat feleslegessé teszi az ilyen mellébeszélést. Mi esz téged, Efrájim?

— Ha még egyszer megkérded, hogy mit eszek, akkor leteszem a kagylót!

— Tudod, mit mondtál most? Hallottad magadat? Kérdeztem én, hogy te mit eszel? Érdekel engem, hogy te mit eszel?

— Hogy mi esz engem?

— Már azt sem tudod, hogy mit beszélsz, teljesen meg vagy zavarodva!

Guszti egész idő alatt nyugodtan és meggyőzően beszélt, én meg feszült és dadogós voltam, mint egy iskolás gyerek.

— Ne vedd a dolgot a szívedre — folytatta Guszti —, hidd el, amíg az ember egészséges, és járni meg beszélni tud, nem szabad ilyen állapotba jutnia. Fütyülj mindenre, oda se neki! Tedd túl magad ezeken a marhaságokon, mindannyiunknak van ilyen periódusa az életében, én ismerlek téged, tudom, hogy végül a talpadra esel, mint a macska. A lényeg, nem összeomlani, nem kapitulálni, szorítsd össze a fogadat, és mondd magadnak; nekem nem szabad...

— De az isten szerelmére...

— Efrájim!

A „mi esz téged"-től az idegesít a legjobban, ha Guszti mély, emberi és megértő hangon fordul hozzám, hogy aszongya; „Efrájim!" Valóságos hidegrázást kapok tőle.

— Mindenekelőtt, — folytatja Guszti —, légy hű magadhoz! Ez és ez történt, ezek és ezek a következmények, erre és erre kell felkészülve lennem...

— Ebebebebe — nyüszítettem, és belenéztem a szemközti tükörbe. Idegen, megtört öreg ember nézett vissza rám.

— Orvos volt nálad?

— Nem... Minek?...

— Efrájim, könyörgök, vedd kézbe magadat! Szörnyű érzés ilyen állapotban tudni téged...

— Nincs... semmi bajom... esküszöm...

Guszti nem felelt. Feltételezhető, hogy a könnyeivel küzdött. Igen jó barátok vagyunk.

— Efrájim — mondta végül is rekedten —, miről van szó?

Hallgattam.

— Efrájim, ne csinálj semmi elhamarkodott bolondságot! — hallottam a kagylóban. — Még fiatal vagy, és előtted az élet! Szabadulj meg ezektől a szörnyű gondolatoktól! Kiért, miért? Az élet gyönyörű ajándék, nem szabad eldobnunk magunktól... Efrájim!...

Odébb vánszorogtam, hogy alkalmilag felkössem magamat a függönyzsinórra, de aztán mégis meggondoltam magam, és inkább elmentem moziba. Guszti vinnyogó hangja kísért az ajtóig.

— Efrájim! Efrájim! Miért nem válaszolsz? E-f-r-á-j-i-m!!...

A fenti beszélgetés mintegy két héttel ezelőtt zajlott le. Tegnap megint csengett a telefon;

— Halló!

— Efrájim — mondotta Guszti —, olyan különös hangod van ma...

— Csoda? — feleltem. — Leégett a lakásunk.

— Ugyan, ne mondd!

— Azonkívül elgázolt egy tricikli.

— Igen?

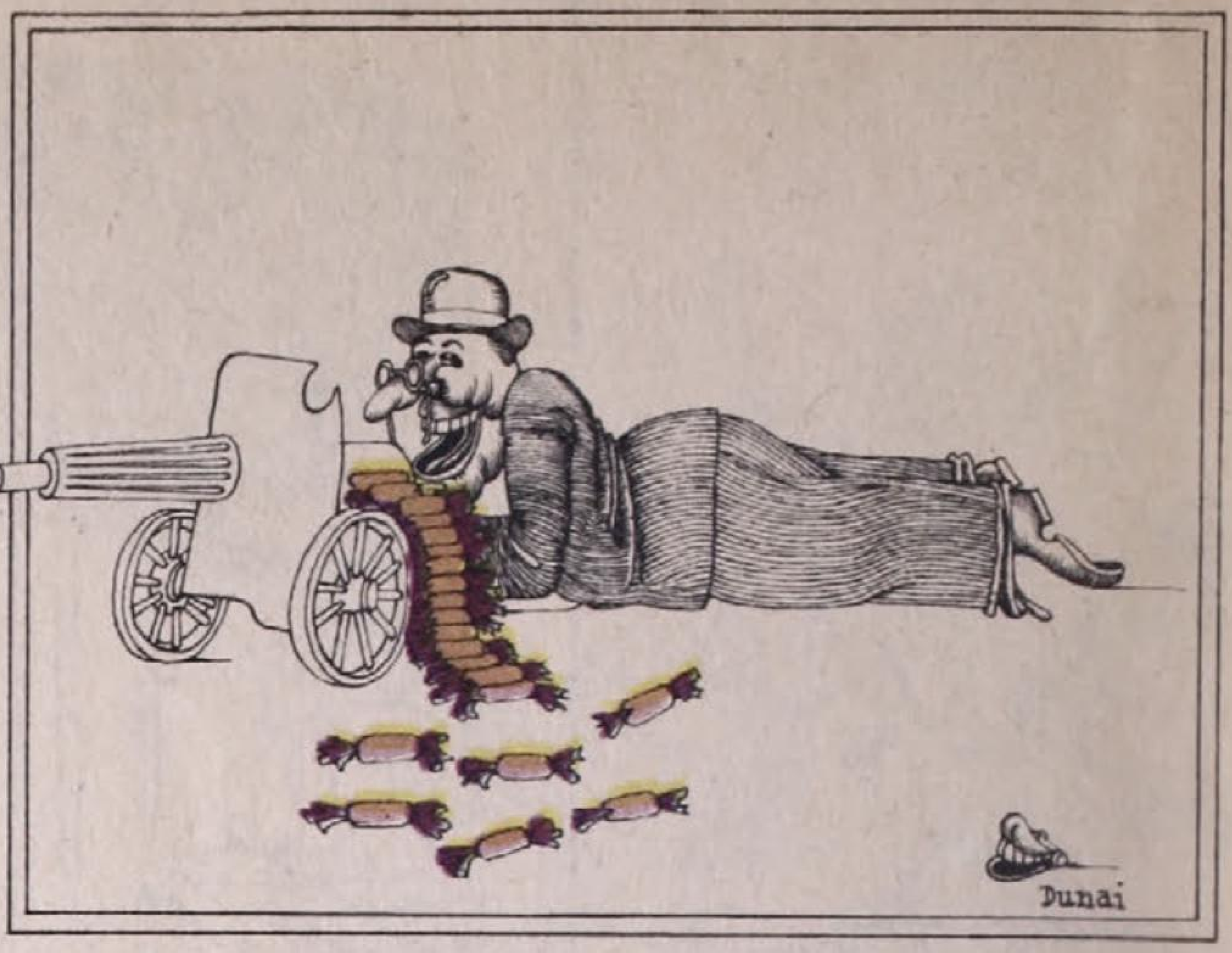
— Igen. És a feleségem megszökött a bolgár cirkusz kötéltáncosával.

— Kár — így Guszti —, de majd csak lesz valahogy. Ugorj át hozzánk ma este. Viszlát.

Efráim Kishon
(Kishont Ferenc)

Az írónak most megjelent „Veszett ernyő nyele" című kötetéből (Európa Könyvkiadó)

ÜNNEP UTÁN



VEVŐ-VADÁSZAT

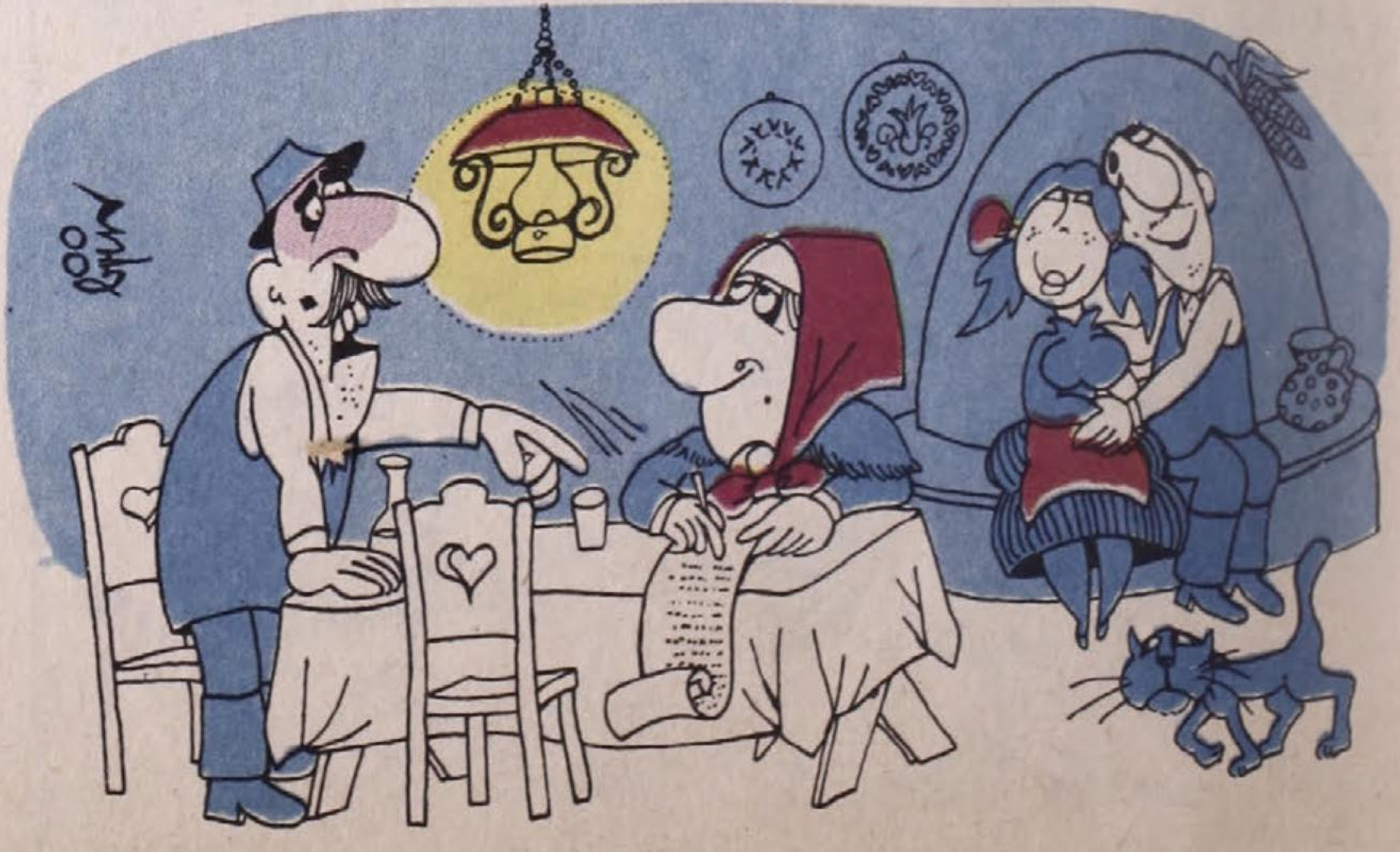


A BALESET OKA: JÓ LÁTÁSI VISZONYOK!





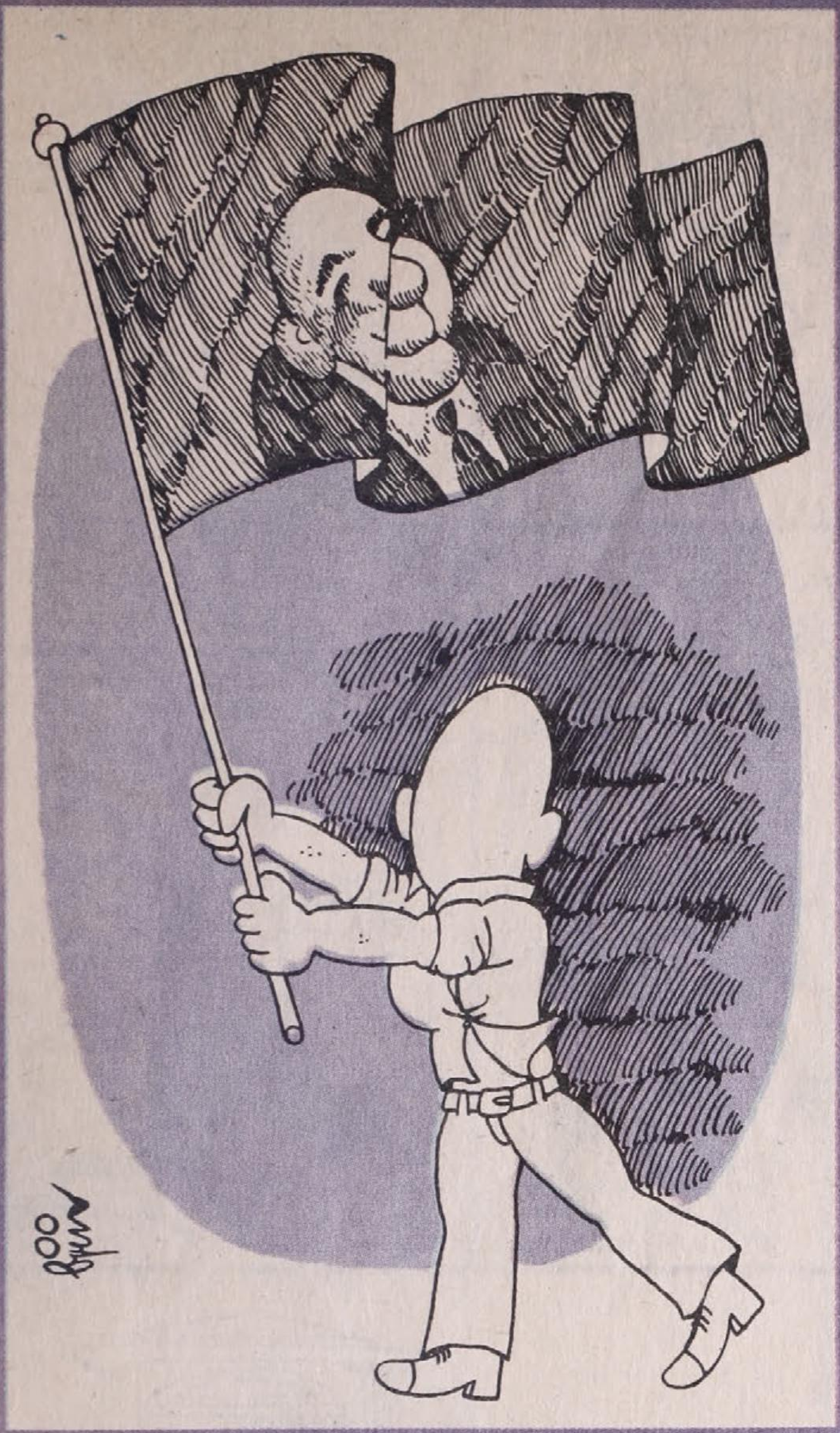
– Szóval azért lettem özvegy, mert maga vigyáz a biológiai egyensúlyra?



– Hallgass, asszony! Ha kell, egy nagyobb faluba költözünk, de a háromszáz vendég meglégyen a lányom lakodalmán!

Elfújta a szél

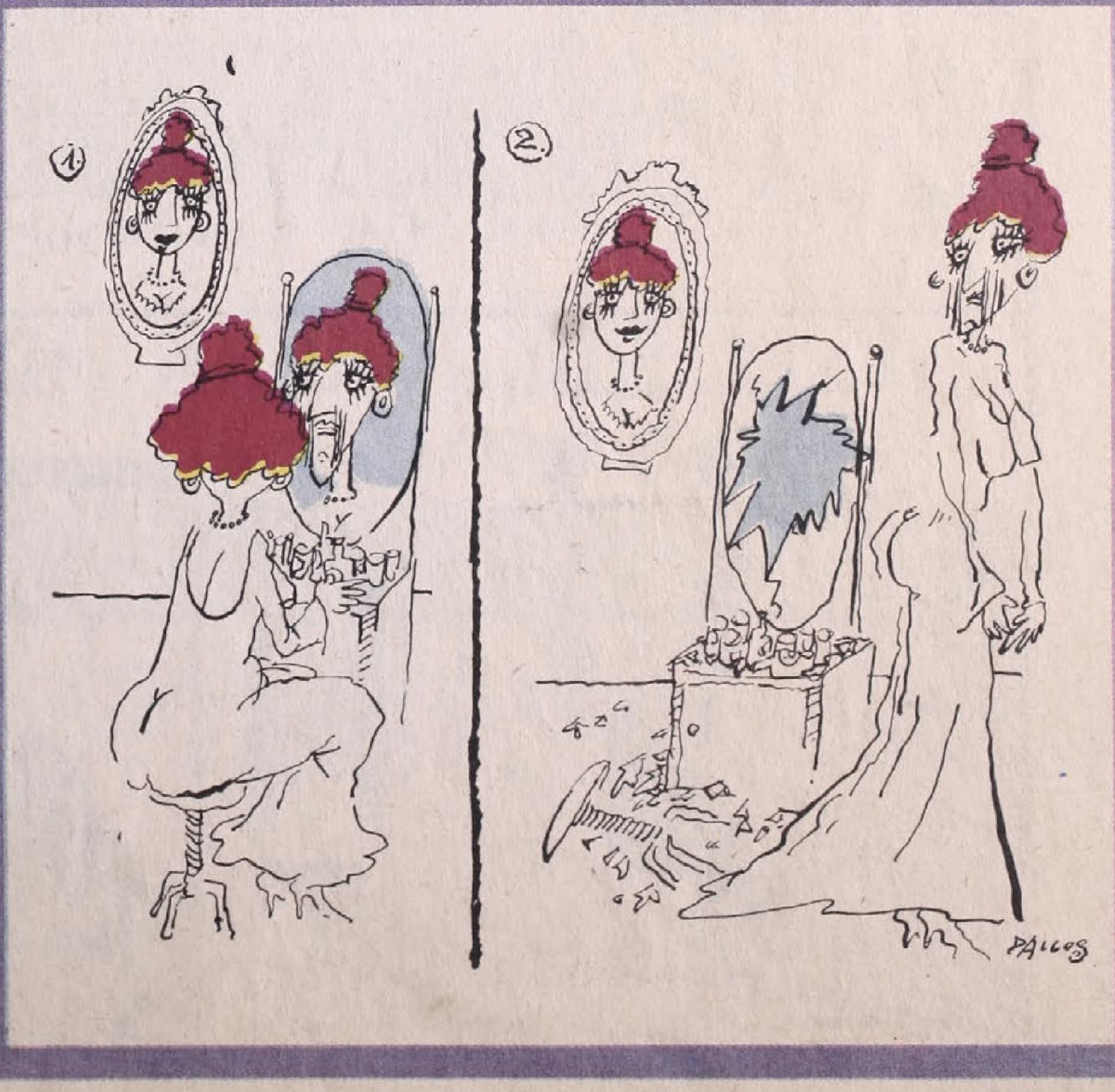
BALÁZS-PIRI
HEGEDŰS
SAJDIK
FÜLÖP
DALLOS



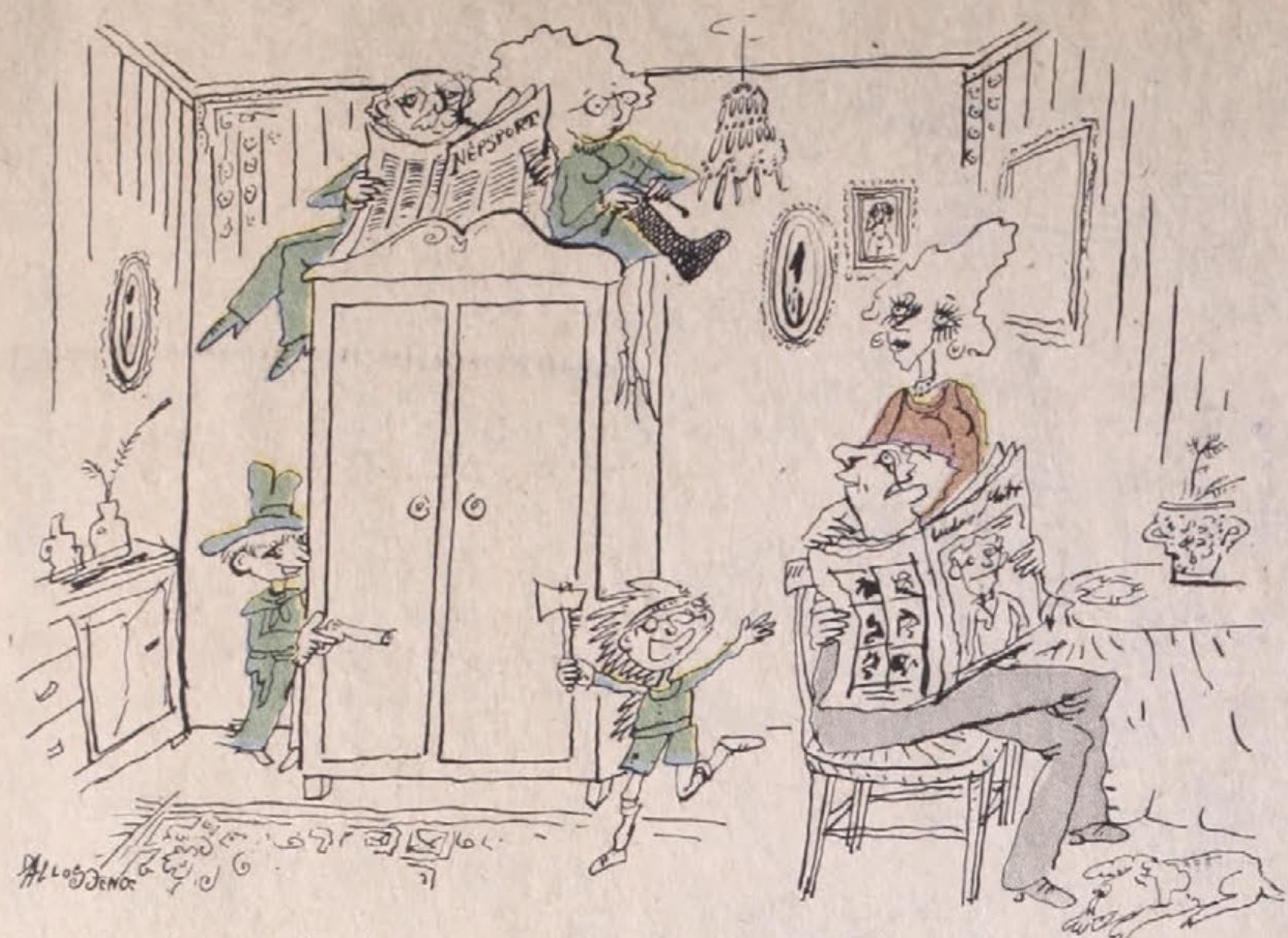








HÁROM GENERÁCIÓ



– És kibírják anyuék ott, amíg lakást kapunk?



FINN PILLANATOK

Első élmény. A szállodai szobában kora délután bekapcsolom a tévét. Éppen a Videoton Partizán Belgrád focimérkőzés góljait ismétlik. A képernyőn Májer, aki két védőt kicselez és olyan szögből lő gólt, hogy az már közel van a kapus becsületének megsértéséhez. Azután két labdarúgó szakértő percekig elemzi a stúdióban a párját ritkító találatot. Különben talán a legnépszerűbb magyar Finnországban Kolár Endre, az Újpesti Dózsa játékosa, aki most itt focizik. Hát még milyen népszerű lenne — így a finnek — ha jégkorongozna!

A piacon. A kofa — meglátván a vevőt — azonnal papírzacskót nyújt át neki, és hagyja válogatni. A vevő válogat. Nyugodtan teheti. A kofa nemhogy megvető pillantással sújtaná, még mosolyog is hozzá. Aztán a vevő végigtapogat vagy tíz banánt, meg nyolc mandarint, végül vesz két almát. Ezért idehaza minimum huszonöt botütés járna. Mellettem szemléli a piaci esetet a Bács-Kiskun megyei Zöldért igazgatója. Mondja is: tavasszal mi is bevezetjük ezt a zacskós módszert. Már látnánk...

A Hungarofruct Külkereskedelmi Vállalat almaakciót indított a téli hónapokra. Persze a finn piacon nagy a konkurrencia, főleg a dán alma veszélyes miránk, mert jóval olcsóbb. Fiatal finn háziasszony gusztálja az egymás mellett lévő magyar jonatánt és a dán gyümölcsöt. Utóbbit veszi először kézbe, aztán hirtelen elejti. Kukac volt benne. Magyarország—Dánia 1:0. Most a jonatán győzött.

Kék róka és nyúlszőrme, nercbunda és tőr, szőrös fabábu és pénztárca, röviden kirakodóvásár a piac szélén. Kék szemű, szőke hajú, szakállas fiatalember didereg és árul. Vennék egy csöpp, szőrmók figurát.

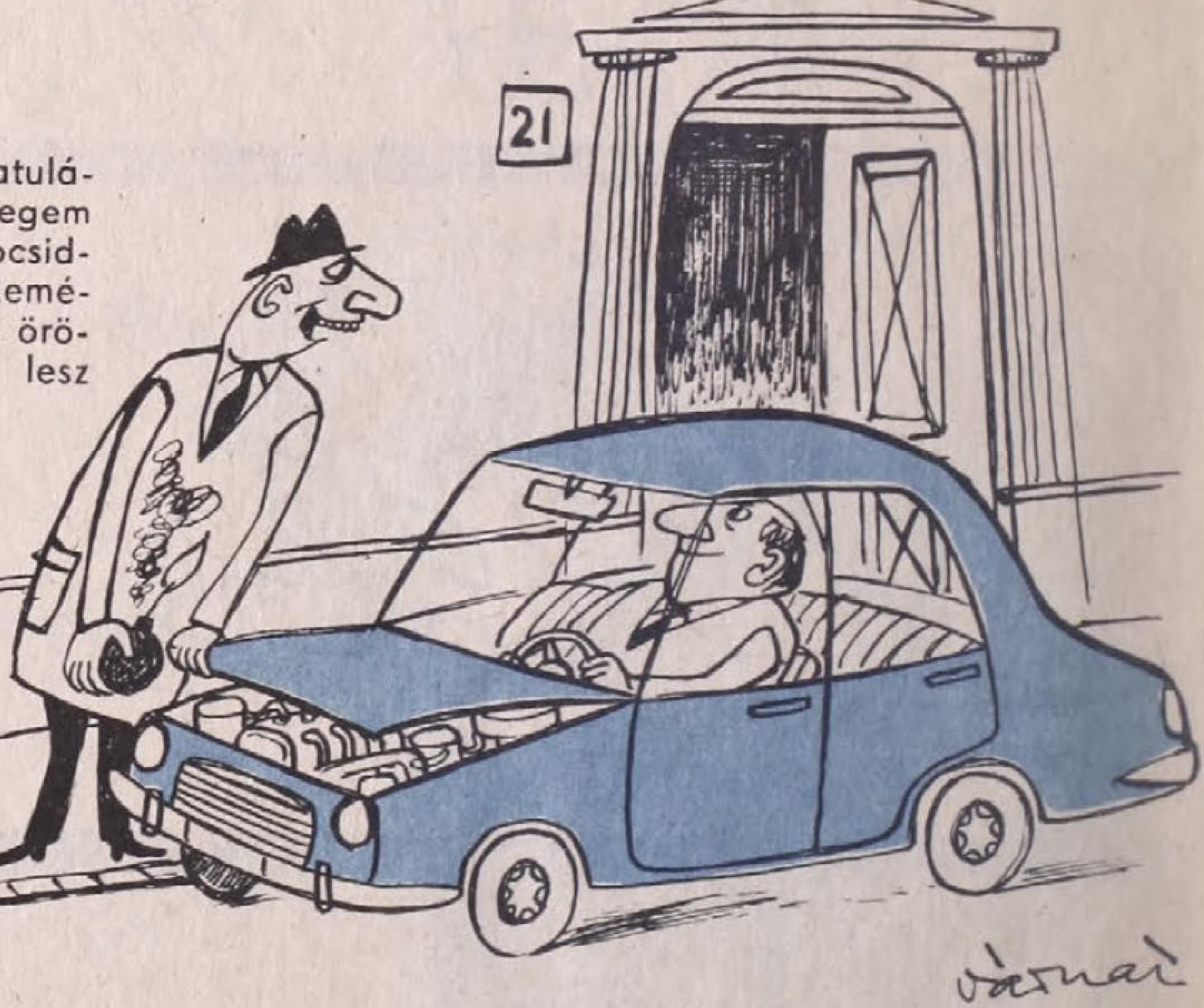
— Mennyi? — kérdem.

— 120 márka — mondja elég jó magyarossággal. — De magyarinak száz. Aztán, amikor fizetni kell, nyolcvanat kér. Nemcsak szeretetből teszi, abból is. De mivel sok a magyar kuncsaft, még így is jó volt a bolt.

Pénztár fölötti táblácska egy tamperei bisztróban: Istent mi is tiszteljük, de fizetni nálunk is kell.

Práger György

– Gratulálok, öregem az új kocsidhoz! Remélem, sok örömöd lesz benne!

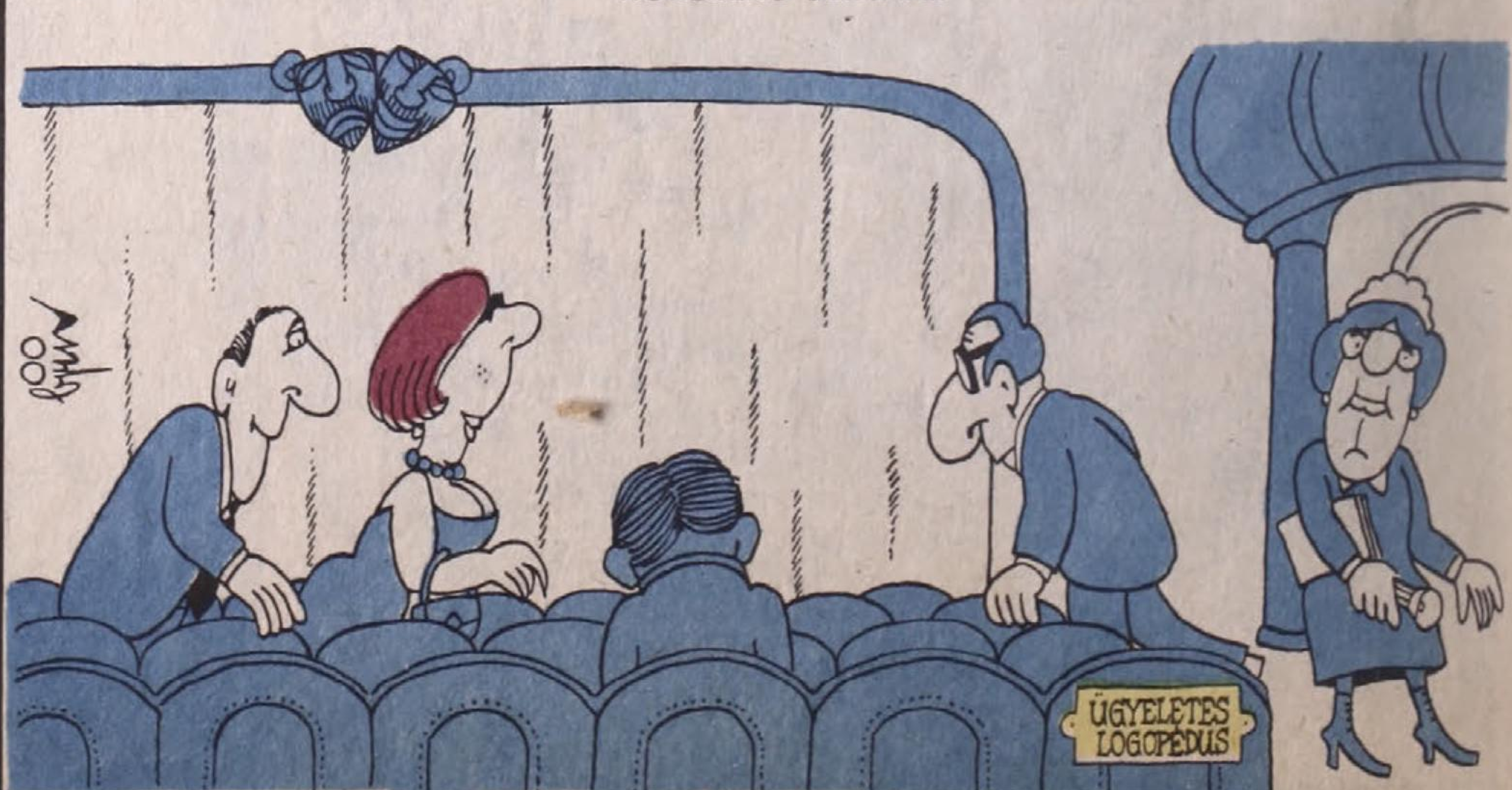


NAGYTAKARÍTÁS UTÁN



– Remélem, így bejöhetek a szobába?

KORSZERŰ SZÍNHÁZ





AZ OLVASÓ OLDALA

RONGÁLÓK

1

Budán az 59-es villamos Vas Gereben utcai megállójában fedett várót találunk. Az ismeretlen rongálók a helyiség egyik üvegfalát teljesen kiverték, a másikat kilyukasztották. Nem egyszerű ablaküvegről van szó, hanem dróthálós katedrálüvegről.

A BKV szerint egy váróhelyiség létesítése 80 ezer forintba kerül. A pénzt a tanácsok adják. A karbantartás a közlekedési vállalat feladata.

A BKV-nál elmondták, hogy az újonnan átadott létesítményeket — Árpád-híd, új metrószakasz — garázdák máris megrongálták. A 43-as autóbusz váróhelyiségének dróthálós üvegét össze-vissza kaszabolták, akkor, amikor az átadástól számítva még 24 óra sem telt el.

2

A Ludas Matyi 43. számában szóvá tettük, hogy a 8/a autóbusznak a Farkasréti temetőnél levő végállomásánál pad hiányzik a váróból. Örömmel láttuk, hogy intézkedtek. Van mire ülni. Ám a helyiség nagyon huzatos. Időközben a várót borító hullámos műanyag falat megrongálták. A széllel szemben ülni ugyan lehetséges, de kissé kellemetlen.

3

Az L. A. 82. számú telefonfülke a fenti környéken található. Ismeretlen tettes az ajtó üvegét berúgta. (Nem hiszem, hogy gyorsabban vonalhoz jutott.) Az üvegszilánkok a helyszínen maradtak.

f. i.

RÁHARAPTUNK

Jó hónapja, november közepén egy Tv-reklámot láttam. (Bár ne láttam volna.) E reklámban felhívták szíves figyelmemet, hogy a december 15-ére tervezett Fonográf-koncertre már most igényelhetők jegyek a felsőoktatási intézmények KISZ-bizottságain. Magam is a felsőoktatásban tanulok, így kaptam az alkalmon, és elzarándokoltam a Kertészeti Egyetem KISZ-bizottságára, ahol bejelentettem az igényemet. Barátságos mosollyal beírtak egy nagy könyvbe és mondták, hogy körülbelül egy hét múlva menjek a jegyért. El is mentem, de jegy nem volt. Mondták, menjek legközelebb. Ez aztán ismétlődött addig, amíg egyszercsak azt nem mondták, hogy többet ne menjek, mert úgysem lesz jegy. Természetesen a nagyközönség számára is hozzáférhető jegyirodákban már rég nem lehet jegyet kapni.

Ezek után nem tehetek mást, mint számos diáktársammal együtt szidom a lehető legváltozatosabb módon azokat, akik ilyen agyafúrt módon próbáltak enyhíteni a jegyhiányon. Bár kétségtelen, hogy a módszer bevált: a csalira sokan ráharaptunk.

Varga Péter
Sátoraljaújhely
Mártírok útja 32.
3980

TÜCSÖK és BOGÁR



A juhtenyésztés helyzete Heves megyében



Formatervezett spécijuhok!

(Az Élelmiszergazdaság c. lapban lelte Tóth Lászlóné, gyöngyössolymosi olvasónk)

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Várja látogatóit a miskolci téli tárlat

Miskolcon december 4-én megnyílt a kétévenként megrendezésre kerülő téli tárlat. Az idei kiállításon 54 művész 11 alkotását tekinthetik meg az érdeklődők.

Alighanem kalákában festegettek!

(A Népszabadságból ollózta Maczkó László, szigethalmi olvasónk)

masodik a *Zalka Máte Almosenergia-ipari Szakközépiskola* harmadik a *II. sz. Ipari Szakközépiskola* lett. A

Itt vezetik be Magyarországon először az alvaoktatást!

(A Déli Hírlapból ollózta Hanák Tibor, miskolci olvasónk)

2 éves bernáthegyi díjmentes szuka kutya eladó.

Vásároljunk ingyen-szukát!

(A Hajdú Bihari Napló apróhirdetései között fedezte fel Mikita Viktor, debreceni olvasónk)

2-3., péntek, szombat IFJÚSÁGI ELŐADÁS! Kezdés: $^3/_4$5 órakor!

Kéjnő Kaliforniába készül

Színes mesefilm-összeállítás.

Agyban vagytok már, gyerekek?

(Az oroszlányi mozimüsorban bukkant rá Kondor Kolos)

NEM FOGYNAK — HÍZNAK!



Lapjukban „Irtó jó eledel" címmel közölték egyik olvasójuk panaszát a BI—TOX egérirtószerrel kapcsolatban.

Én is tudok egy remek szert, amelyet a használati utasítás szerint rejtett életmódú rovarok — csótány, ágyi poloska, bolha, hangya stb. — irtására használhatok fel. Idézem a használati utasítást: „A porzószert vékony rétegben, célzottan a rovarok búvóhelyeire és vonulási útjára kell kiszórni. — A kiszórt szer huzamos ideig hatásos." A szer neve: DOMOTOX EXTRA. Gyártja: Nitrokémiai Ipartelepek.

Nos, én a használati utasítás szellemében vetettem be ezt a csodaszert „kedvenc háziállataim", a csótányok ellen, körülbelül három hete. A huzamos hatás nem is maradt el. Azóta ugyanis a szürkésfehér portól a csótányaim átvedlettek lisztesmolnárrá. Csodálatos fehér színben pompáznak, csupán azt nem hajlandók tudomásul venni, hogy meg vannak mérgezve. Sőt, híznak! Mellesleg a papír szerint 1986. szeptemberében jár le a szer szavatossága.

Széklyhidi Jáosné
Veszprém
Haszkovó u. 12/c
8200

NEM A HATHÚSZASSAL JÖTTEM, nem az MTI 1984. január 31-i híréből tudtam meg, hogy villamos—autóbusz bérlet létezik, még ha ez a karácsonyi számban megjelent „Sínen leszünk" c. cikkemből így tűnt is. A nyomdában elveszett az „éves" szó — az éves bérlet az, amiről tavaly késōn értesültem és amit biztos ami biztos alapon 1985-re megvettem, hátha nem hazardírozom azzal, hogy előre kifizettem 12×110 forintot...

(földi)

VACSORA

című rejtvényünk megfejtése:

— Nem tudom, drágám, a címke ugyanis levált a konzervdobozról.

200—200 forintot nyert:

Zrák Lajos, Bp., Rákóczi F. u. 100. 1211
Kiss Tamásné, Baja, Duna u. 23. 6500
Farkas Sándorné, Böcs, Arany J. u. 4. 3574

A nyereményeket postán küldjük el.

KÁPOSZTUMUSZ

Helyreigazítást tettek közzé a TV Híradóban: eszerint az egyik riport tévesen tájékoztatta a nézőket arról, hogy a káposztát nem lehet exportálni. Lehet, csak nem érdemes, mert annyira alacsony a világpiacon a káposzta ára.

Úgy tűnik, ezzel a káposzta-torzsalkodás lezárult, hisz most már tudjuk, hogy nem külkereskedőink gátolják a számottevő káposzta-exportot, hanem az árak. Akkor viszont állami és magán belkereskedőinktől kérdezném: ha a világpiacon ennyire alacsony a káposzta ára, miért nem gyűrűzik ez be a Lehel, vagy a Fény utcai piacra? De hogy ne csak a piacokról beszéljünk, tessék mondani, az idén ősszel vajon olcsóbb lett a káposztás rétes és a káposztás cvekedli?

Itt vagyunk tehát egy Északi-Középhegységet kitevő káposztamennyiséggel, s ha eddig azt tudtuk, hogy a nemzet káposzta nélkül félkarú óriás, akkor most kiadhatjuk az új jelszót: káposztára magyar!

Mert ezzel a sok káposztával azért valamit mégiscsak kell csinálni. Lehetne például a Futapest mintájára Futakáposztásmegyer versenyt kiírni, a győztesek egy-egy szakajtónyi torzsát kapnának. Mivel nálunk szinte már minden mezőgazdasági folyamatba bekapcsolódik a néphadsereg is, a hadosztály-törzsek mellett hadosztály-torzsák felállítása lenne célszerű, s egy nagygyakorlat keretében a katonák megsemmisítenék az ellenséges káposztafejeket. A kisdobosok pedig ne újságpapírt gyűjtsenek, hanem káposztákat. Győzzőn az az őrs, amelyik először helyezi üzembe káposzta-savanyítóját.

Én mindenesetre remélem, hogy végül is kedvezően oldódik meg ez a káposztakérdés. Ha így lesz, kérem tekintsék ezt az írást egy káposztumusz műnek!

Vezda János



GYORS MUNKA



RENDES HULIGÁN

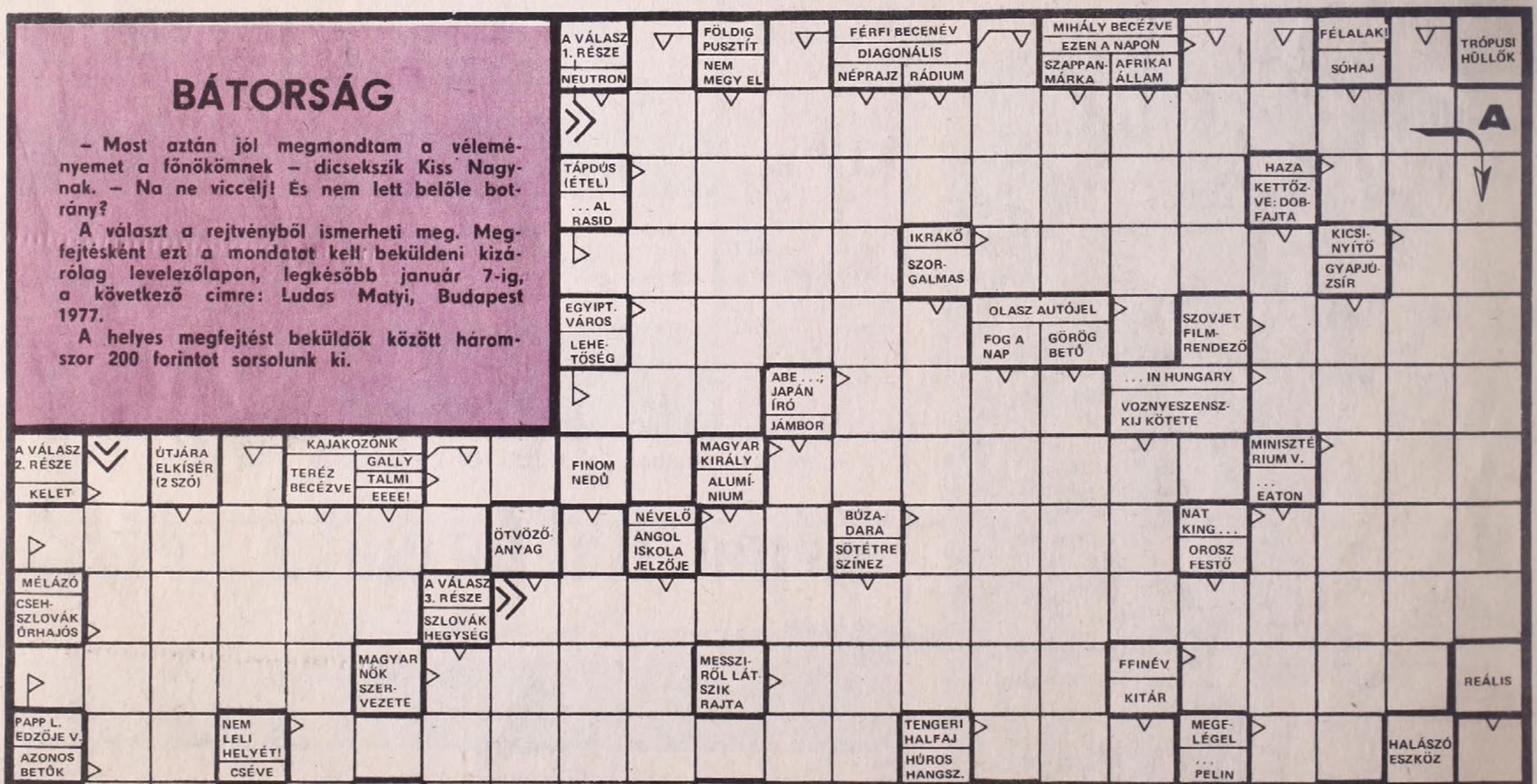


BÁTORSÁG

– Most aztán jól megmondtam a véleményemet a főnökömnek – dicsekszik Kiss Nagynak. – Na ne viccelj! És nem lett belőle botrány?

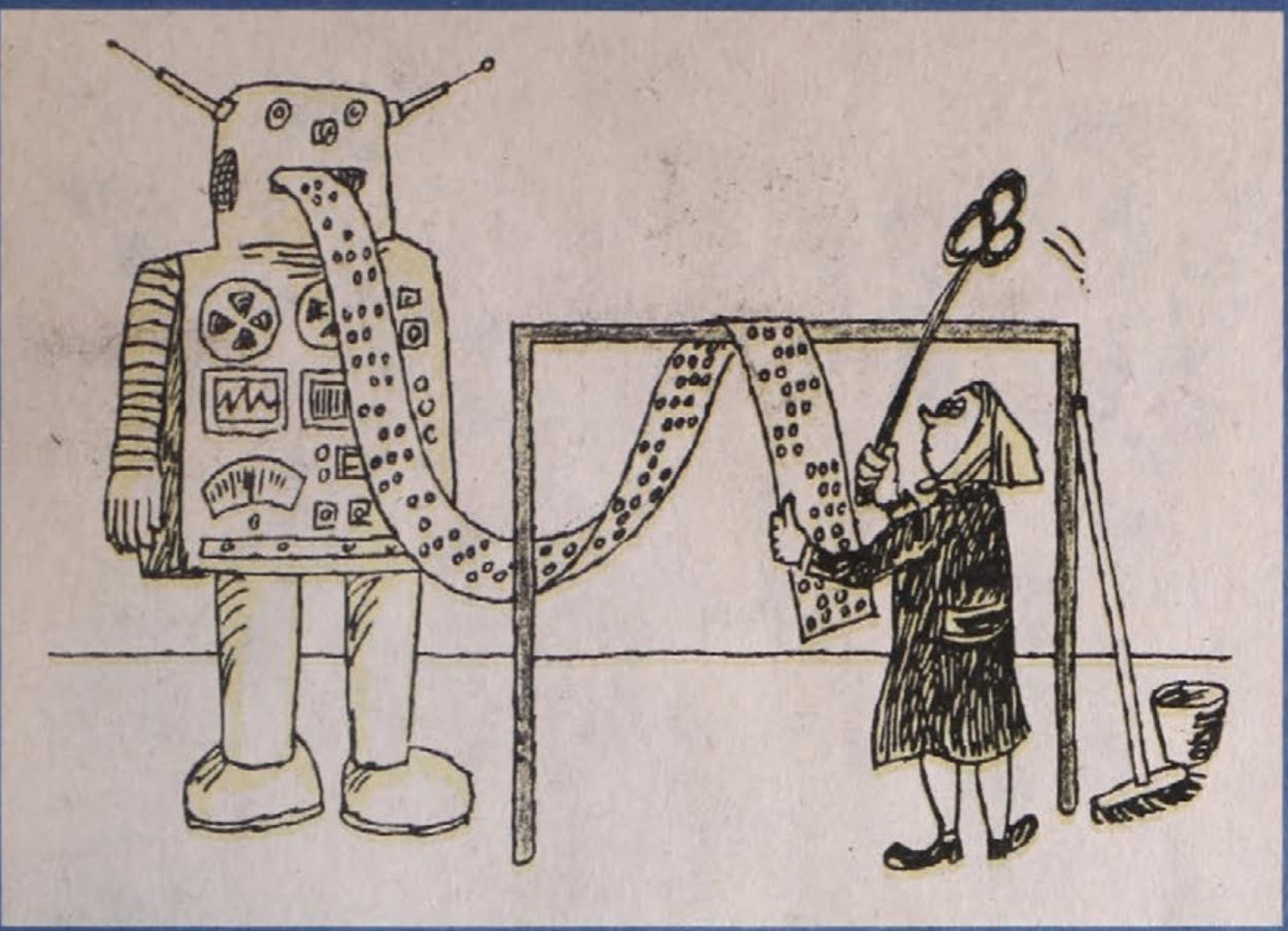
A választ a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt a mondatot kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb január 7-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

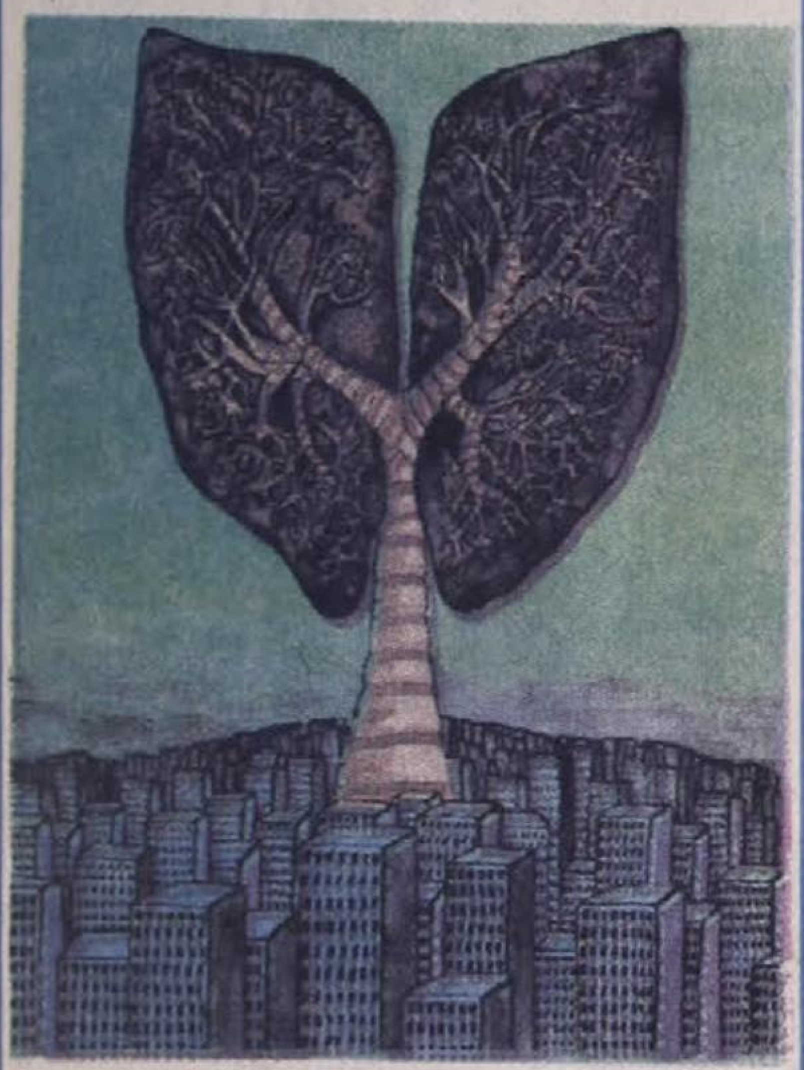
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.



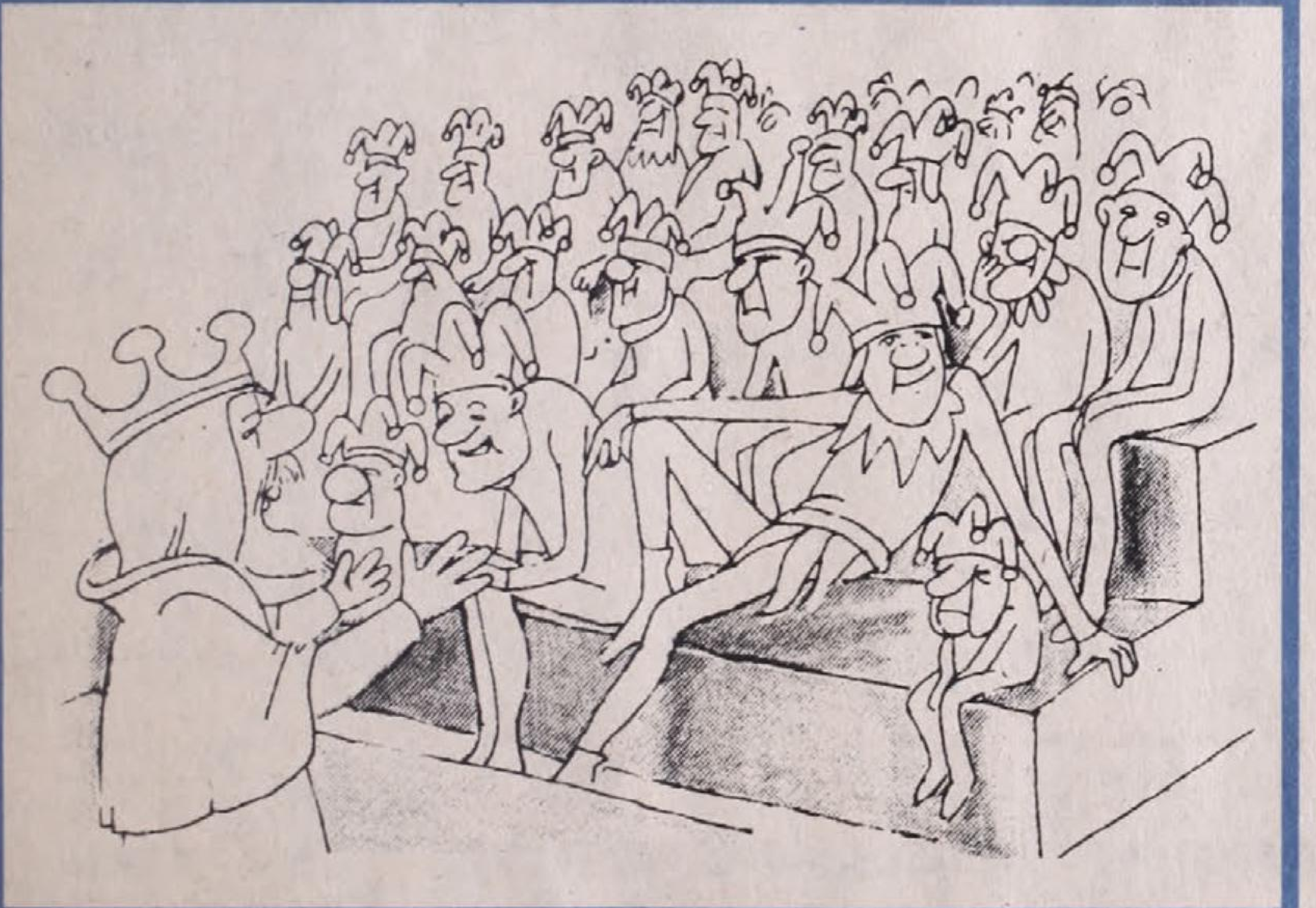
IMPORT HUMOR

A POZSONYI ROHÁČ KALENDÁRIUMÁBÓL









Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

Ludas Matyi SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

85.2308/20-01

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

ISSN 0134—0611

TRIBÜN

Dr. Spring, az FC St. Gallen sportorvosa, kitűnő sebész, térdműtétet hajtott végre Peter Küfferen, a Xamax csatárán. Küffer gyógyulása után először a St. Gallen ellen lépett pályára, s a mérkőzés utolsó percében ő rúgta a győztes gólt. Dr. Spring az ellenfél kispadján reménytelenül emelte magasba a kezét:

— Ha én ezt tudom...

***

Larry Holmes, a nehézsúlyú profiboksz világbajnoka 35 éves, 46 győzelmet aratott egyvégtében és veretlenül akar visszavonulni. De még nem a közeli napokban.

— Mostanáig egyedül Rocky Marcianonak sikerült veretlenül visszavonulnia — mondta —, de ő ötvenszer győzött. Tehát, hogy túlszárnyalhassam a rekordját, még öt meccset kell vívnom.

— Na és? — kérdezte egy riporter. — Kik lesznek az ellenfelei?

— Gondolhatja — mondta a nagydarab fekete legény. — Öt senki.

***

A prágai Bohemians csapata remekül játszott idegenben a Tottenham ellen.

— Az volt a szerencsénk — mondta Peter Shreeves, a Tottenham edzője —, hogy a tévé nem közvetítette a mérkőzést. Különben milliók láthatták volna, milyen pocsék a mi csapatunk.

Hogy mi volt az eredmény? A Tottenham 2:0-ra győzött!

***

Az NDK sífutói világklasszisok, de az alpesi számokban sehol sincsenek a világoskékek. Egy olasz újságíró megkérdezte Manfred Ewaldot, az NDK olimpiai bizottságának elnökét, hogy mikor lát a világ végre egy valamire való lesiklót a csapatukban. A válasz:

— Mihelyt kölcsönadjátok nekünk a hegyeiteket.

***

Lee Sternt, az amerikai futball egyik főnökét megkérdezték: mi az oka, hogy az első osztályú bajnoki meccsek nézőszáma egyre hanyatlik, a gyerekcsapatok száma viszont ugrásszerűen nő?

— A kettő szorosan összefügg — hangzott a válasz. — Ha a srácnak meccse van, a szülei fuvarozzák ki a pályára és akkor természetesen nem nézhetik már meg az elsőosztályú mérkőzéseket. Semmi gond nem lenne, ha már a tizenkét éves labdarúgók is kaphatnának jogosítványt.

(p. p.)



— Bezzeg a régiek nem hajigálták szanaszét a ruhájukat, mint ezek a mai csitrik!

Mesék az erdőből

EGY MESÉVEL VÉGLEG KEVESEBB

lett! „Ez elment vadászni; ez meglátta, ez meglőtte, ez hazavitte, ez a kicsi megsütötte és megette!" A kedves meséhez szükséges kicsi ujjacskát azonban a mesét nem ismerő, tanulatlan vad leharapta! Bamba tette ezt a mesét ezután is mesélni, teljesen lehetetlenné tette!



A SZÁMOS SZOMORÚ

mese között akad egy, amelyik borzalmas! A csordából kimart, magányos farkas felismerte vénségére, hogy már nem is farkas, csak magányos! „Ez a kegyetlen mese – de ki tudja: mi lesz majd a farkas –

VÉGE



Borbély Tibor

CSAK FELNŐTTEKNEK!

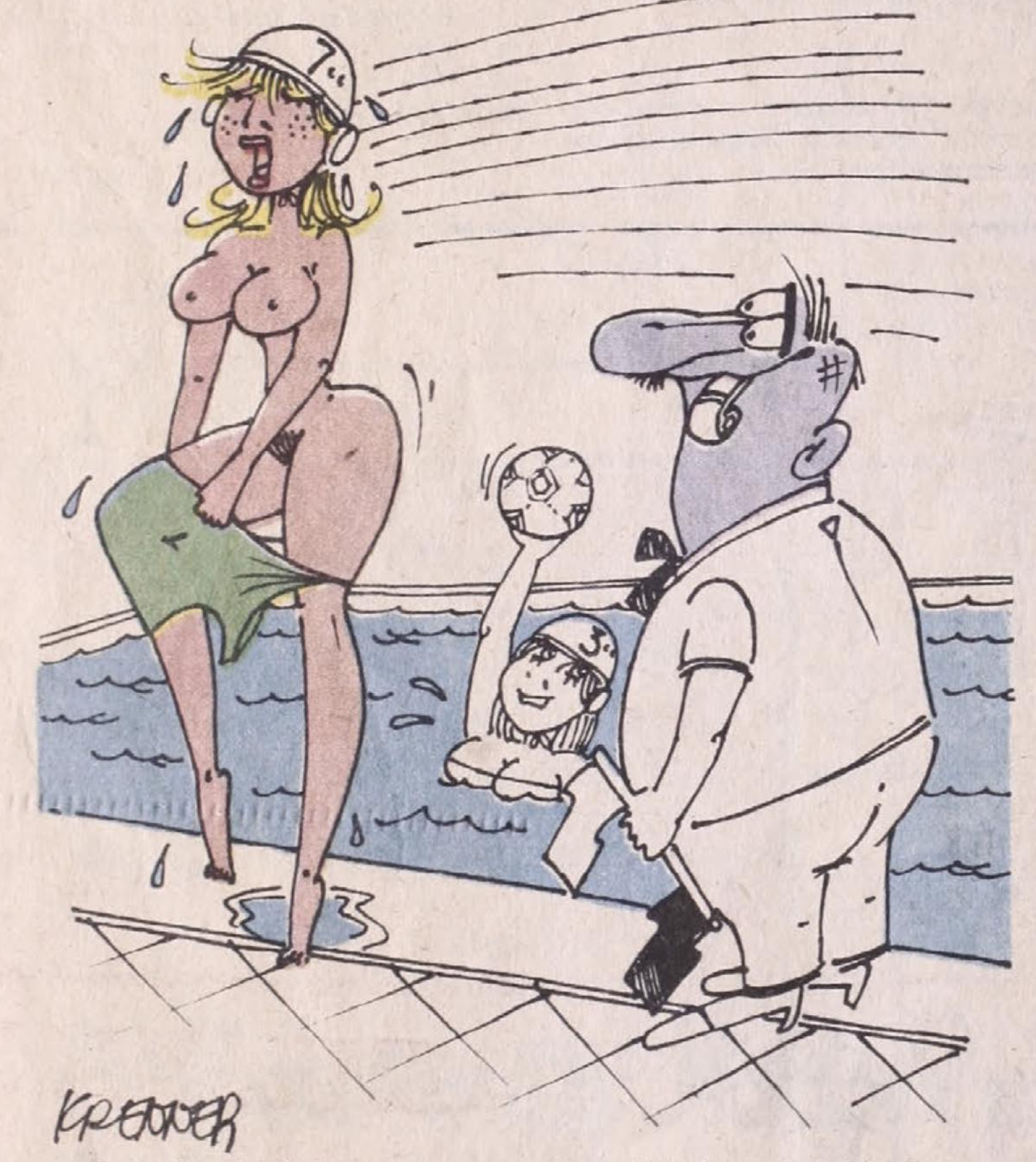


– Hogy hogy telefondoktor? Amikor nincs is telefonunk!



– Még aranylemeztelen!

NŐI PÓLÓ



– Szóval azért kell a parton mezt cserélni, hogy telt ház legyen a férfi rangadóra is!



– Halló! Családtervezési Központ? Kérek engedélyt az akció megkezdésére!

ÁDÁM ÉS ÉVA

